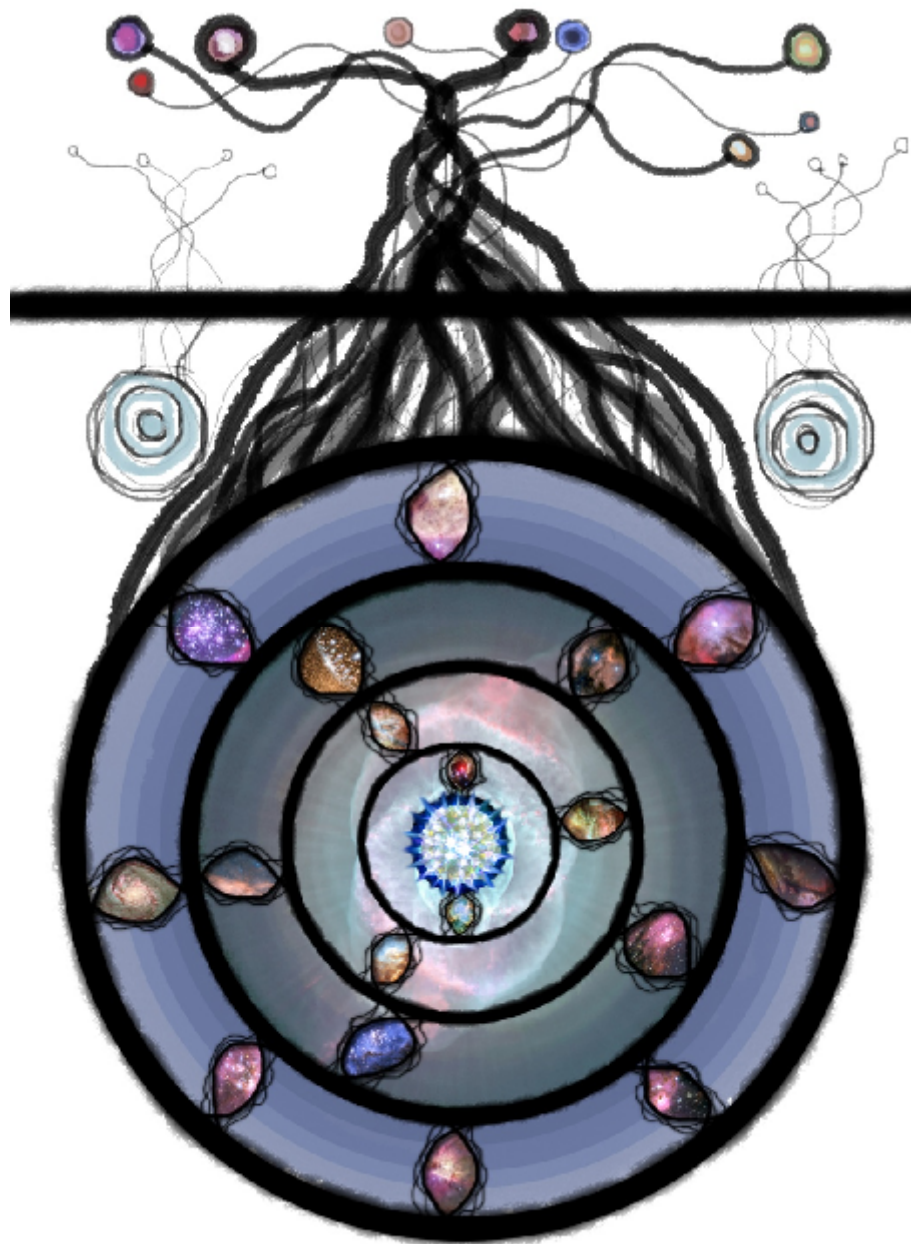

Lecția Finală

andi agrigoroaie

Craiova/Dolj 2010

LECȚIA FINALĂ

CUPRINS

- I. Pământul, imaginația unui geniu stelar / 14
- II. Cartea imaginației / 31
- III. Societatea perfectă, un loc fără animale / 36
- IV. Balanța dualității / 42
- V. Scopul vitezei / 47
- VI. Autostrada infinitului / 51
- VII. Cutia Neagră a istoriei / 52
- VIII. Când omul se va descoperi pe el / 55
- IX. Ochi de Înger / 66
- X. Puterea omului / 77

LECȚIA FINALĂ

ISBN 978-973-0-08405-4

Andi Agrigoroaie © 2010 / Craiova / Romania

LECTȚIA FINALĂ

Să înțelegi forța prin care prezentul accelerează pe strada viitorului, viteza prin care omul percepe tot mai limpede viața, rapiditatea prin care se manifestă forța creatoare. Să înțelegi voința și determinarea prin care la un anumit punct în spațiul cosmic, într-un sistem solar așa mic și scufundat într-o galaxie ce accelerează continuu, apare o planetă perfectă, sportivă de fel, care va susține viața unor sportivi ce aleargă neîncetat spre inteligență, pare aproape imposibil... Dar nu știai că lucrurile imposibile sunt cele mai simple. Pentru a înțelege orice lucru, trebuie să ai răbdare să-i descifrezi cauza. Planeta albastră, plină de inteligență și mișcare, este efectul cauzat de nașterea unui geniu, a cărui minte a aleargat odată cu viteza luminii. Și planeta noastră va avea drept efect dezvoltarea altui geniu, cu o minte rapidă și dornică de competiție, care să gandească cum poate să apară o altă planetă, capabilă să dezvolte altă viață inteligentă. Deci, cu alte cuvinte, un om născut din pământ și apă, într-un mediu prielnic dezvoltării sale, poate crea o planetă dornică să găzduiască viața. Așa că Biblia are dreptate... Dumnezeu poate fi un EL. Și atunci de ce te mai întrebi dacă ești singur în univers? Este evident faptul că există cel puțin 3 planete perfecte. Una care a avut drept efect viața noastră și Pământul, iar a treia planetă este efectul unui geniu care a trăit sau trăiește printre noi. Vezi ce ciudată poate fi viața? Dacă Dumnezeu a fost odată o ființă de pe o altă planetă, ce construia vehicule rapide întrebându-se „cand voi reuși în aceasta lume să obțin viteza prin care să creez o altă viață?” Atunci de fiecare dată cand privești cerul, gandește-te la Einstein. Poate fi unul din geniile care a provocat agitație undeva departe în univers, iar

datorită lui, alte ființe trăiesc. Deci este foarte posibil ca misterioasele apariții și vizite ale extratereștrilor, să fie cauza unui geniu.

Această ecuație din care rezultă viața inteligentă, are la bază viteza energiei spirituale. Deoarece gravitația este o proprietate a tuturor lucrurilor materiale întâlnite în această lume, este evident ca și lucrurile spirituale să dețină o astfel de proprietate, pentru a se putea mișca prin forța de atracție. Cu alte cuvinte, spiritul unui om poate fi legat de spiritul unei stele printr-un cordon energetic, și astfel cele două surse spirituale, una mare și alta mică, își crează gravitație rotindu-se precum soarele și pământul. Ceva similar faci dacă ai în mână o găleată cu apă și încerci să o rotești. Ajuți apa să stea pe fundul găleții, așa cum energia planetei ne ajută pe noi să ne ținem spiritul în dosul minții. Dacă oprești găleata deasupra capului, apa va cădea pe pământ. Deci, echilibrul vieții se menține prin mișcare și prin viteza de deplasare continuă. Același lucru îl va face spiritul, se va orienta în spațiu după steaua lui și va cădea pe ea.

Corpul tău este un sportiv antrenat să țină în maini o sferă de energie spirituală și să întindă prin forța lui la maxim cordonul energetic, la capătul căruia se află sfera spirituală a unei stele. Atunci când tu mori, sportivul dă drumul spiritului, ce pornește într-o călătorie cosmică, fiind atras de steaua personală. Bineînțeles că între timp, poate fi prins de alt sportiv de pe o altă planetă, și ținut în viață până când într-un final, reîntors acasă, lovește cu o voință puternică de viață și se declanșează miraculosul proces prin care o planetă este aruncată pe orbita perfectă și prinde viață. Probabil și tu ai avut când erai mic o jucărie precum “hopa Mitică”, acel omuleț care mereu se ridică în picioare atunci când îl culcai la pământ. El era făcut să stea mereu drept... ah! Ce fascinat erai de acea jucărie, erai prea mic să-i înțelegi principiul de funcționare. O greutate sferică mare la bază și una mică în cap, și asta era toată

filosofia... filosofie care îți ajută spiritul să fie constant pe linia verticală între bine și rău, între viață și moarte, în acel nimic de unde pornește totul. Uneori e împins spre viață, uneori spre moarte, dar steaua îl va readuce mereu cu picioarele la realitate.

Și dacă tot am adus vorba de marele Einstein, să rămănem tot la el, să privim încă odată cerul și să ne gândim la formula relativității pe care ne-a lăsat-o, $e=mc^2$. Această formulă ne spune că energia și materia sunt două forme diferite ale aceluiași lucru. Deci în teorie, un obiect static, poate fi transformat în energie și energia poate fi transformată în materie. Cu alte cuvinte, din energie poate apărea un obiect care să definească o anumită formă și greutate, energia fiind starea lui spirituală, la nivel informațional, de idee. Pentru ca energia să poată fi transformată în forma materială a acelui obiect, mintea ta folosește energia imaginației și găsește puterea și viteza necesară să materializeze obiectul în câmpul imaginației, după care îl anihilează, îl transformă înapoi în energie pură, care reintră în componența imaginației. Toată această experiență se produce în interiorul tău, în vise, dar și în momentul în care mintea caută accelerat tot mai multe soluții de materializare a energiei din imaginație. Când găsește forma dorită, mintea se concentrează și o menține tot mai mult în viață. Dacă nu ai avea imaginație, atunci mintea ta nu ar putea materializa (imagina) ideile, pe care încerci să le construiești. Ideea este că imaginația reprezintă o sursă de energie, care se află în continuă expansiune și se hrănește din energia tuturor ideilor pe care ființa ta le acumulează. În esență, imaginația definește stratul de apă, pătura energetică ce descrie spațiul, în care prind viață ideile și evoluează în toate lucrurile ce ne înconjoară. Cu cât te afunzi mai adanc în energia creatoare a imaginației tale, observi cum spațiul devine o simplă foaie plană de energie, pe care explozia materială o curbează și îți crează o lume visătoare tot mai adevărată, plină de lucruri grele, cu tot mai multă

gravitație, în care ideile au tot mai multe proprietăți fizice și chimice. Această forță de atracție a conștiinței, oferă ființei tale o lume tot mai apropiată de tiparul perfecțiunii. Astfel vei descoperi că trăiești într-o lume perfectă, dar în care nimeni nu este perfect. Iar perfecțiunea trebuie căutată pentru a putea fi retrăită o altă experiență de viață. Viteza joacă rolul principal în dezvoltarea mecanismului tău pentru construirea interioară a ideilor. Din această cauză, în majoritatea viselor ai impresia că te miști foarte lent și că totul se petrece fără voia ta, fără să mai poți avea timp de a acționa. Visul mereu reușește să fie cu o secundă înaintea ta. Foarte rar reușești să deblochezi roțile conștiinței și să le învârți repede, ca să te poți bucura de o experiență reală în lumea ta interioară. În acest fel vezi și înțelegi tot mai frumos cat de apropiată poate deveni lumea noastră de lumea imaginației, și cat de greu va fi după moarte să poți crea o lume perfect adevărată. Toate lucrările lui Einstein îți arată un tipar fizic pe care-l urmează realitatea și ne ajută tot mai ușor să înțelegem principiul perfect de funcționare al lumii existențiale. Printr-un studiu amănunțit în domeniul fizicii, chimiei, biologiei, matematicii, religiei și istoriei, descoperi că perfecțiunea pe care-o cauți, este defapt orizontul pe care-l vede ființa ta cu ochii biologici în această lume.

Unde există materie există și antimaterie, iar un obiect la nivel de idee își poate găsi energia necesară în antimaterie, așteptand să fie materializat. Și cum antimateria se găsește în locurile unde practic nu există materie, adică nimic, putem presupune că obiectul se află în afara universului material, sub forma de energie. Deci ideea nu face parte din această lume, ci din lumea de dincolo, de după univers. Pentru a înțelege mai ușor această lume de după univers, vom încerca un exercițiu care să ne ajute minunata minte să înțeleagă foarte ușor cum stă treaba creației. Tu ești un organism complex, ce înregistrează natura și mediul înconjurător și datorită creierului, poți evolua și poți concepe

idei noi. Toate gândurile tale sunt impulsuri electrice, care aleargă prin creier și formează un circuit de energie. Acest circuit din tine conține informație, care este stocată într-o anumită regiune a creierului. Sunt idei ce alcătuiesc tot filmul vieții și toate experiențele din lumea materială. Când mori, organismul biologic se blochează și energia din tine este eliminată și trece în antimaterie, de unde evident așteaptă acel impuls să-i declanșeze procesul de trecere înapoi în materie. Ei și de aici începe frumusețea. Să dăm drumul exercițiului:

Vom presupune că avem o cameră în care se află 10 oameni. Camera nu are geamuri și este înmăncată de neoaie foarte puternice, astfel încât să putem avea o imagine clară a mediului material în care trăim. Dacă vom acționa întrerupătorul, luminile se vor stinge și câmpul nostru vizual se va scâldea într-un întuneric absolut. Această imagine întunecată vom presupune că este imaginea altei lumi, lumea antimateriei, o lume dincolo de lumea materială, ce se manifestă într-un plan existențial paralel cu cel material. Să revenim la oameni și să presupunem că avem 10 caractere diferite, începând cu numărul 1 cel mai slab și terminând cu numărul 10 cel mai puternic. Lumina se aprinde și observăm cum la un moment dat toți oamenii mor simultan. Este un lucru obișnuit, ce se manifestă în lumea materială și care nu ne aduce nimic nou. Dar acum vom derula înapoi evenimentul, vom vizualiza bine capul fiecărui om, după care vom stinge lumina și vom aștepta să vedem ce se petrece în întunericul absolut. În momentul decesului, în locurile unde se află capetele se declanșează câte o explozie de lumină, asemeni unei scantei. Din cele 10 scantei luminoase, doar sursa încărcată de cea mai mare energie, adică numărul 10, va înflori într-o explozie luminoasă, dornică să materializeze din nou toată informația ce o deține. Bineînțeles că trebuie să ai o minte de geniu pentru a acumula atata energie și pentru a o folosi cu viteza necesară să declanșeze efectul creației. Doar nu credeai că oricine poate reuși. Îți trebuie multă școală și multe vieți

trăite în lumea Lui, pentru a ajunge să-ți imaginezi cu rapiditate lumea ta. Poate că și universul nostru este o astfel de cameră unde lumina este stinsă. Ei și revin tot la Einstein... ce bine s-o simți el acum în lumea lui. Ideile se moștenesc, artiștii însă le șlefuiesc în lumini diferite. Acum vezi de ce religiile spun că ai în tine un spirit asemeni creatorului tău, iar tibetaniile spun că împărăția spiritului deține puteri nelimitate.

Același exercițiu ți-l poți imagina cu 1000 de oameni, în locul cărora apar 100 de lumi noi. Depinde de scara la care privești creația. Azi crezi o planetă plină de viață, maine ajungi la o galaxie și într-un final îți faci propria lume. Și te întrebi ce îți determină energia spirituală să explodeze în creație? Pai este foarte simplu... filosofia, știința ce te îndeamnă spre cunoaștere și iubire. Filosofia se manifestă în interiorul fiecărui individ precum o explozie de cunoaștere topită în sentimentul iubirii și rezultând astfel curiozitatea de creator. Așa că vezi ce a determinat explozia primordială a universului? Exact, filosofia. Deci filosofia definește acel sentiment născut în fiecare individ, ce lovește energia spirituală cu forța și viteza necesară punerii în practică a ecuației lui Einstein. Și nu uita că odată ce în interiorul tău apare dorința de filosofie, nu va ezita până nu te va transforma în creație. Este cauza și efectul. Iar dacă vrei un sfat prietenesc, stai departe de filosofie. Odată ce-i prinzi gustul, o să te zbați nenumărate vieți pământeste și extrapământeste în dorința de a strange informație. Mai frumos e să rămâi fermier și să-ți fie indiferent cum trec zilele, așteptând să-l întâlnești pe Dumnezeu...

În concluzie, filosofia și știința sunt două lucruri diferite ce compun un întreg. Acest întreg îl poți privi ca pe motorul unei mașini. Știința îl construiește iar filosofia îl alimentează cu combustibilul necesar pentru a-l pune în mișcare. Astfel obți un motor care funcționează. Frumusețea lucrurilor izvorăște din faptul că filosofia și religia sunt două surori

gemene, ce vor să ne explice lumea în care trăim din puncte de vedere artistice diferite. Filosofia îți chinuie creierul să înțeleagă faptul că adevărul absolut este dar de fapt nu există, se află, dar la limita imposibilului, deci creierul tău trebuie să înțeleagă ceva ce nu poate înțelege. Mult mai artistic și mai poetic, religia îți spune că adevărul absolut îl deține Dumnezeu, iar el este un personaj la care omul nu poate ajunge, cel puțin nu în viața materială. Mai bine trăiește liniștit viața, fără să cauți adevărul absolut. Așa că de la grecii antici până în prezent, creiere luminate s-au chinuit prin jocul cuvintelor să ne ofere un posibil adevăr despre viață, însă doar unul singur a fost capabil să ofere oamenilor pe lângă cuvinte frumoase și dovezi materiale, apropiindu-se cel mai mult de adevărul absolut. Ai ghicit, este Iisus, întemeietorul celei mai vaste religii de pe fața pământului și din istoria omenirii. Pe lângă vorbele înțelepte, el a reușit să învie, să revină la viață după moarte. Acest lucru, această dovadă materială, le-a orbit mințile oamenilor de căldura luminii creatoare și astfel mitul reînvierii lui a rămas veșnic, despiciand nemuritor rădăcina timpului spre adevărul absolut. Oare poate un om să revină la viață după moarte... poate că da... poate că a fost o stranie coincidență și s-a trezit dintr-o moarte clinică, alimentat de puterea dorinței de a demonstra omenirii că este fiul Lui. Sau poate că așa a fost programată viața lui. Poate că toți avem destine și nu le putem schimba. Pană nu vom ajunge la acest adevăr absolut, rămâne decăt să ne dăm cu părerea. Pană nu vom urca treptele piramidale ale evoluției să descoperim secretul arhitectului, putem visa la nesfarșit...

Nu pare prea greu să înțelegem cum se răspandește viața prin univers, mai greu va fi să înțelegem dacă vom reuși să explorăm alte lumi create de noi sau creatoare de ființe asemeni nouă. Dar pentru a înțelege mai ușor rolul nostru de exploratori, vom încerca un alt exercițiu, o altă ecuație din care să rezulte răspunsul corect. Atunci, să luăm drept

exemplu pământul nostru împreună cu natura ce ne înconjoară. Să considerăm că avem 3 elemente de bază: un buștean, o piatră și un om. Ca mediu de testare vom folosi oceanul, sursa din care a înflorit prima formă de viață. Astfel, fundul oceanului ar fi echivalentul lui Dumnezeu, reprezentând locul din care a pornit creația. Mediul subacvatic ar simboliza lumea spirituală, unde forme primare ale spiritului au prins contur, iar într-un final au ieșit pe uscat, acumulând formă și greutate în lumea materială. Dacă vom lua bușteanul și-l vom arunca în apă, vom vedea că el plutește, trăgând concluzia că reprezintă prin compoziție un spirit dornic să trăiască mult, sute sau poate mii de ani în lumea de la suprafață, în lumea materială. Dacă vom arunca piatra în apă, vom observa că se va duce direct pe fundul oceanului, astfel demonstrându-ne că este un spirit mort și rece, iar dorința lui este să ajungă cât se poate de repede înapoi la sursa creatoare. Dacă vom arunca omul în apă, va exista posibilitatea ca acesta să se înece, neștiind să înoate. Însă odată ce va învăța, se va deplasa și la suprafața apei, adică în lumea materială, dar va putea înota și sub apă, adică în lumea spirituală. Cu alte cuvinte, omul este un organism creat pentru cunoaștere, și cât timp el își va dezvolta inteligența, va învăța să lucreze cu imaginația și va construi vehicule acvatice precum submarinul, pentru a ajunge cât mai aproape de fundul oceanului și de sursa creației. Deci nu ne vom odihni până nu vom crea acele vehicule spațiale capabile să ne transporte cât mai departe în inima cosmosului și cât mai aproape de alte lumi. Și poate peste o mie de ani, ne vom minuna de ciudatele creaturi descoperite în alte galaxii, așa cum în prezent ne minunăm de speciile noi descoperite pe fundul oceanului. Așa că ne putem numi niște scafandrii ai universului.

Și din nou, pentru a vizualiza mai clar menirea noastră de exploratori ai universului, ar trebui să luăm pas cu pas modul în care va evolua civilizația noastră și punctele principale de pe harta viitorului, ce vor

reprezenta momente revoluționare în extinderea orizontului de cunoaștere. Vom vedea cum încet încet se va dezvolta o lume total diferită de cea în care trăim, o lume bazată doar pe exercițiu intelectual și lipsită de orice efort fizic. O lume în care miliarde de creiere vor medita simultan asupra cerului. Sună puțin a Stonehenge nu? De fapt și evoluția este spiralată. Megastructurile rămase de acum 10 – 15 mii de ani, încorporează în ele parcă perfecțiunea și au un aer spiritual atât de superior... încât par a veni din viitor.

Atunci când mori și devii energie pură, timpul își pierde proprietatea de mișcare continuă pe o anumită direcție, și astfel îți desprinzi „privirea” de pe acea peliculă materială, ce curge precum un izvor, vizualizând toate momentele în timp și spațiu ale existenței materiale, precum ai arunca un pachet de cărți pe masa de joc, vizualizând toate cărțile. Atunci ce te poate împiedica să îți alegi o viață din trecut după ce ai trăit una în viitor? Ar fi o modalitate de a explica apariția genilor pe pământ, a acelor persoane ce pot vizualiza mental și intelectual idei și concepte care la vremea lor nu existau. Ceva ce nu există nu poate fi nici imaginat de cineva... și totuși cineva își poate imagina ceva ce nu există... Atunci clar cine a gândit lumea, a găsit o modalitate de a trimite în trecut idei ce vor ajuta la dezvoltarea viitorului. Îmi place să cred că atunci când privim structurile megalitice ale trecutului îndepărtat, simțim cum va arăta silueta viitorului. Vor fi surse de inspirație sute și mii de ani, ca în final să devină un monument obișnuit. Acum vezi și de unde a izvorat dorința lui Einstein de a deforma spațiul și timpul pentru a călători în trecut sau viitor... din cauză că el era tocmai o energie venită din viitor. Asta l-a determinat să și explice în termeni fizici acest fenomen.

Geniile nu pot fi create decât de alte genii, iar viața noastră este un orizont colorat și plin de idei, creat de genii.

Ce este un geniu? Un geniu este o sursă generatoare de idei, capabil să construiască un sistem stabil, real și adevărat, care să-i modifice existența și să-i întărească puterea de evoluție. Este un virus mult mai puternic decât alți viruși, a cărui tulpină se modifică înfiorător de repede și are efecte devastatoare asupra gazdei. Pe cât de frumoase sunt ideile lui, pe atât de dezastruoase sunt efectele în natură. Pe de altă parte, este o minte mult mai echilibrată în gândire decât restul minților din mediul în care se agită. Este un mecanism care folosește o viteză astronomică în găsirea răspunsurilor și totodată un vartej puternic de energie, ce configurează un punct strategic pe harta evoluției conștiinței colective. Pentru a înțelege un geniu, trebuie în primul rând să înțelegi inteligența.

Inteligența este distanța tot mai mare, creată de efectul rotativ al sferei ideilor, pe care mintea le unește în gândire după o schemă logică. Astfel, lucrurile exprimate prin intermediul limbajului, se leagă într-un circuit care evoluează și dezvoltă o formă cu greutate, construind o „fortăreață” tot mai rezistentă cutremurelor provocate de sunetul altei minți. Cu cât reacția de răspuns logic a unui creier este mai mică, adică mai rapidă, inteligența lui este mai mare. Cele două minți inteligente se vor lega într-un circuit sferic de întrebări și răspunsuri, gravitând în jurul unei singure probleme. La final, ideile se vor lega și vor forma un sistem stabil sau în caz contrar, vor sfârși într-o prăbușire liberă. Astfel formăm niște „atomi stabili” în gândire, ce vor compune o „imagine reală” a problemei respective. Viteza este „răspunsul corect” al tuturor lucrurilor, iar forma sferică este circuitul perfect, inclusiv al minții, în

care gandrurile tale aleargă constant la viteză mare. Aș putea spune cu certitudine că adevăratul Dumnezeu, gândește cu viteza luminii și construiește cu puterea unei găuri albe, situată în centrul creației universale.

Gandrurile sunt niște descărcări electrice pozitive și negative, aflate în permanentă mișcare, ce se acumulează într-un camp electric și construiesc de asemenea și un camp magnetic, tot mai puternic, dând naștere gravitației și celor doi poli N și S. Acest camp electromagnetic atrage toate ideile pescuite de creierul tău din natură, dezvoltând „atomul imaginației”, un loc luminos și plin de culoarea viselor, ce se va învarti permanent prin întunericul sufletului. Lumea imaginației se formează în copilarie și aleargă în haos, dezvoltând o lume simplă și colorată, ca a unor desene animate, fără legi și fără limite. Pe măsură ce evoluează, imaginația crește în „gandire” și forța ei generează un efect mult mai natural în vise, distanțând tot mai mult orizontul lucrurilor între bine și rău. Efectul final are ca rezultat o lume finită, în care toate lucrurile mor și sunt unice, o boală urată, a cărei viață este extraordinar de frumoasă și a căror ființe folosesc legi stricte în mediul existențial. Cu cât creierul tău se dezvoltă și acumulează tot mai multă informație, gandirea accelerează campul imaginației, ce devine tot mai dens și cu o masă tot mai mare, provocând un impact tot mai vizibil asupra societății în care trăiești. Treptat imaginația reacționează la impulsurile electrice primite din creier și aruncă afară efectele creativității, menite să-ți fertilizeze mintea. Îți formezi astfel o gravitație tot mai vizibilă și atragi spre tine tot mai mult interesul societății. În principiu și omul este o „planetă” mică, ce deformează spațiul în care trăiește și tot din această cauză are o aură de energie, pe care unii oameni o consideră uneori vizibilă. Este campul magnetic al imaginației tale. Cu cât imaginația ta crește și devine o „planetă” tot mai mare și mai grea, riști să atragi spre tine tot mai multe creiere active, asemeni soarelui nostru, și să rămâi o

periculoasă „gaură neagră” în istoria timpului, ce se rotește foarte repede și emană cantități enorme de energie. Devii o „imagine moartă”, pentru care timpul se dilată și cunoaște o altă lungime, în comparație cu „stelele” neînsemnate ce se apropie tot mai curioase de sursa informațiilor rămase din tine și cad pradă în „nimicul” adus de moarte. Astfel crezi dualitate în imaginea istoriei, și din frumoasa ta personalitate a unui om devenit geniu, rămai o întunecată „gaură moartă”, ce aruncă energie creativă asupra generațiilor viitoare din societate.

În viața noastră, majoritatea oamenilor gandes logic și dezvoltă o anumită „distanță” a gândurilor prin inteligență, dar foarte puțini devin genii. Inteligența lor descrie o „distanță” greu de parcurs de inteligența unei minți normale. Ridică astfel nivelul intelectual și material al mediului în care trăim mai repede decât pot anticipa toți oamenii societății. Acești oameni genii reușesc să stabilizeze instabilitatea gândirii în circuitul minții și opresc haosul în care ideile se rotesc, descriindu-le o traiectorie exactă. În acest fel, „samburele” creativ al imaginației, evoluează cu o rapiditate imposibilă, transformand creierul într-un „sistem perfect”, greu de înțeles. Așa că data viitoare cand vei mai privi prin intermediul oricărui instrument universul, gandește-te că în locul stelelor, privești ființe capabile de inteligență, iar în locul unei găuri negre, un fost geniu al istoriei, a cărui lumină a murit și a lăsat în urmă cunoștințele lui și imaginea neiertătoare a morții.

Datorită geniilor, ideile ce dezvoltă tehnologia și filosofia unei existențe avansate, sunt concepute și transformate în realitate materială. Cu alte cuvinte, în istoria noastră plină de miliarde de oameni, a fost nevoie doar de cațiva „oameni piloni”, în care să se ridice toate civilizațiile și orașele înfloritoare ale trecutului. Tot de cațiva va fi nevoie să înflorească și imaginea viitorului. Aceste genii au iritat și

conștiința ta și conștiința mea, ajutând societatea să avanseze din punct de vedere intelectual și cultural într-un paradis cu cât mai puține animale... Acești oameni nu sunt diferiți de mine și de tine ca aspect fizic și construcție biologică, sunt doar mult mai rapizi în gândire, mai luminați la minte și mai colorați în imaginație... Puterea imaginației lor se află la distanța perfectă față de sursa luminoasă a creierului, nici prea departe dar nici prea aproape, astfel încât inspirația lor să permită conștiinței dezvoltarea unui mediu inventiv, unde inteligența să poată crește în idei constructive. Cu cât ajungi să înțelegi mai bine acest proces, prezent zilnic în viața noastră, cu atât mai mult conștientizezi de ce planeta noastră este cea mai frumoasă și cea mai colorată din sistemul solar... pentru că privești direct „planeta imaginației”, pe suprafața căreia, libertatea de evoluție construiește o lume plină de idei, transformate în plante și animale. Astfel, planeta se trezește la realitate în conștiința ei creatoare, prin suma tuturor conștiințelor ce evoluează în spațiul pe care-l deține. Și asta o transformă într-o sursă inteligentă, generatoare de idei, tocmai prin rezultatul gândirii noastre. Este ca și cum ai privi mintea unui om din interior spre exterior. Creierul acționează în centrul sistemului, emanand permanent „lumina ideilor”, care ajută la apariția și dezvoltarea imaginației pe „planeta viselor”. Formează astfel un mecanism inteligent, perfect funcțional.

Dacă te afunzi tot mai adanc în mecanismul mintal al omului, reușești să înțelegi cum funcționează inteligența, așa cum cineva care se apropie din spațiu, reușește să vadă cum „gandește” și funcționează sistemul nostru solar. Soarele nostru este o ființă vie ca și tine. Singura diferență este că el gandește din interior și se manifestă la exterior, iar tu gândești prin ceea ce acumulezi din exteriorul tău și te manifestezi în interior. La fel ca și tine, sistemul solar se află într-o continuă mișcare și se deplasează într-o comunitate de stele, așa cum tu trăiești într-o comunitate de oameni. Este normal să ți se pară ciudat cum poți

asemăna o ființă umană cu un sistem solar, dacă privești doar vizual, prin intermediul ochilor, însă lucrurile sunt izbitor de asemănătoare dacă le privești la nivel de funcționare și manifestare. La fel cum în tine bate o inimă ce te animă și ai plămâni prin care respiri, la fel o planetă are o inimă în interior care se învarte și-i ofera mișcare, iar vulcanii sunt plămâni prin care respiră. La fel cum tu evoluezi material prin modificarea biologică a corpului și intelectual prin gândirea liberă, așa evoluează și planetele, material prin modificarea scoarței terestre și intelectual prin libertatea de evoluție pe care o oferă vieții. Și ne mai întrebăm cum a fost posibil ca o planetă să ajungă să găzduiască viață inteligentă? Pai e foarte simplu, stelele sunt și ele ființe capabile de evoluție, însă unele sunt simple animale, iar altele ajung la o asemenea evoluție în planul lor existențial, încat găsesc echilibrul perfect pentru a crea o planetă cu viață inteligentă... ajung niște intelectuali, la fel ca intelectualii din „capul” planetelor. Pentru aceste stele, este necesar să creeze un sistem planetar și să arunce o planetă pe axa perfectă, unde viața poate prinde rădăcini. Tot ce au de făcut în continuare este să aștepte o cometă încărcată cu microbul vieții, care să lovească planeta potrivită. La fel are nevoie un intelectual din societatea noastră să plutească într-un mediu informațional, plin de idei, iar într-un final să găsească axa perfectă, drumul care să-i ofere cele mai corecte răspunsuri și cea mai bună imagine a lumii în care trăiește. Pe acest drum, trebuie doar să aștepte ideea de bază, care să-i înflorească imaginea viselor și să-i fructifice lumea imaginației.

Sistemul nostru solar are un ansamblu de 8 planete principale, legate de soare prin forța gravitațională exercitată de acesta. Dacă aliniem componentele sistemului solar și le așezăm peste componentele inteligenței umane, vom obține următoarea schemă:

SOARELE- Gandirea

MERCUR – Masculinitatea

VENUS – Feminitatea

PAMANTUL- Imaginația

MARTE- Înțelepciunea

JUPITER- Conștiința

SATURN- Intuiția

URANUS- Spiritualitatea

NEPTUN- Rațiunea

PLUTO- Personalitatea

Restul planetelor care urmează după, sunt niște forțe mici, ce declanșează curiozitatea și lărgesc permanent orizontul cunoașterii. Cum toate corpurile cerești sunt niște sfere, la fel este și imaginea tuturor componentelor inteligenței umane, identice cu imaginea biologică a individului. Astfel, te poți întâlni în vise cu o clonă a ta, care să simbolizeze de exemplu conștiința sau imaginația. De asemenea, este foarte important faptul că toți avem în noi cele două simboluri, feminin și masculin, la fel cum avem o parte bună și o parte rea. Activarea greșită a simbolului predominant, îți poate afecta gândirea și personalitatea, și te poate transforma într-o persoană feminină chiar dacă tu ești un simbol al masculinității și invers. Această orientare sexuală este o interpretare liberă a fiecărei persoane în parte, la fel cum este și libertatea în gândire. Responsabilitatea este angajamentul pe care acea persoană și-l ia pentru acțiunile sale, și

nimeni nu ar trebui să se opună. Cu cât sistemul solar este mai bogat în planete, cu atât are mai multe calități și șanse să devină un intelectual îndrăgît de comunitatea stelară. Iar spre sfârșitul vieții lui, se poate transforma într-o explozie frumoasă de cunoștințe și poate rămâne un geniu în istoria universului. Dacă sistemul solar este sărac în planete, sau acestea lipsesc cu desăvârșire, înseamnă că devine un animal tot mai slab evoluat, a cărui minte nu este în stare să-și creeze nici măcar orientare sexuală. Rămâne o simplă stea ce aleargă prin jungla universală. Dimensiunile soarelui și ale planetelor din sistem, arată cât de puternică sau de slabă este fiecare calitate a ființei respective. Pe durata vieții, este important ca planeta imaginației să fie într-o continuă evoluție și să producă idei cât mai bogate. Aflat în pragul morții, întregul sistem solar se prăbușește sub imensa masă a soarelui, care aruncă în spațiu o ultimă energie creatoare, plină de elemente necesare apariției vieții. Ca și cum un om scrie o carte pentru ca informația să ajungă chiar și la cel mai îndepărtat capăt de lume. Acest fenomen ne oferă indicii importante despre felul în care creierul nostru va acționa prin puterea minții în secunda morții. Probabil că „ultima suflare” pe care un muribund o respiră, reprezintă o dilatare a timpului pentru împărăția interioară a sufletului, și astfel asistăm la o imagine în care creierul uman se oprește pe marginea prăpastiei întunecate a sfârșitului și oferă cu ajutorul minții o ultimă suflare creatoare, care să aprindă scanteia unui nou început de viață. Iar răspunsul corect s-ar putea să-l dețină viteza de evoluție a evenimentelor. Totul s-ar putea să se petreacă așa repede în interiorul minții, încât va rămâne timp destul pentru a răspândi informația ta într-o altă viață. Problema va fi că îți vei pierde personalitatea și conștiința, iar moartea te va transforma într-o marionetă a trecutului și nu vei mai ști nimic atunci când vei renaște într-un alt corp.

Dar frumusețea vieții constă în faptul că puterea imaginației tale poate deveni așa de mare, încât „omuleții” creați de planeta imaginației, să găsească o “tehnologie” care să le permită evadarea din „sistemul solar” în care se află prizonieri și să-și găsească o altă gazdă. Asta înseamnă că „produsul” imaginației tale, dacă este îndeajuns de evoluat, îți poate părăsi mintea înainte ca moartea biologică să survină și poate căuta o alta gazdă vie, în mintea căreia să-și reconstruiască societatea. Atunci, singura șansă de reușită, fără a exista un conflict, ar fi găsirea unei minți fragede, în interiorul căreia imaginația încă nu a evoluat. Altfel riști să ajungi în război cu cel ce stăpânește planeta imaginației lui, și să crezi imaginea unei civilizații avansate, care caută o planetă locuibilă și care va extermina ființele ce le va găsi în acel mediu. Tot din această cauză, istoria noastră este plină de spirite malefice, care au încercat de-a lungul timpului să posede trupurile unor oameni, în speranța de a-și continua viața după moarte. Un spirit bun, nu ar fi în stare să distrugă spiritul altei persoane, chiar dacă ar însemna ca el să moară. Iar existența a două spirite și implicit a două „produse” de imaginație în interiorul unei minți va duce mai tarziu la dezechilibru și nebunie. În concluzie, dacă se va dovedi că o civilizație extraterestră este capabilă să exploreze spațiul din vecinătatea ei și să ne găsească pe noi, din momentul în care prima ființă extraterestră va păși pe terenul nostru de joacă, va fi evident faptul că într-o bună zi, noi vom putea fi exterminați. Asta va dovedi și existența spiritelor care au posedat în trecut diferiți oameni. Așa că nu înțelege greșit ideea, casa noastră este casa noastră și trebuie să o păstrăm, indiferent de sacrificii, pentru că alta va fi foarte greu de obținut... poate chiar imposibil.

Tot în felul ăsta vom reuși să înțelegem cât mai natural și circuitul ideilor în natură. Dacă stingi lumina soarelui și îți imaginezi toată suprafața pământului un spațiu întunecat, ideile vor arăta ca niște nori de praf, care se acumulează în forma sferică a unor „becuri” aprinse.

Așa vei putea vizualiza bine norii de idei, care s-au acumulat de-a lungul istoriei, din firave forme de energie, și care în prezent alcătuiesc pilonii principali din care apar stele uriase ce deformează spațiul, adică interesul social, prin densitatea greutății informaționale. În jurul lor gravitează o mulțime de corpuri cosmice, sfere născute din forța de atracție a gândirii și materia „prăfuită de idei”, dând naștere volumului de calitate umane. Se formează astfel o imagine de ansamblu, plină de „minți luminate”, asemănătoare constelațiilor din galaxiile aflate în universul nostru material. Acești piloni principali, sunt în realitate toate științele ce alcătuiesc școala vieții noastre și ne trezesc interesele: matematica, fizica, chimia, biologia, filosofia, muzica, pictura, religia. Toate stelele formate din praful ideilor, reprezintă reacția gândirii fiecărui individ din societate și sunt luminate permanent de o sursă din interior, ceea ce ne arată că gadnesc. Toate sunt atrase în diferite cercuri gravitaționale, în funcție de dorințele, voința și curiozitatea fiecăruia. Așa ajungi la un moment dat, cu sfera gândurilor tale, să te miști într-un sistem ce te formează și te atrage în gândire, stabilindu-ți locul tău în societate. Cu cât te programezi mai perfect pe frecvența ideilor în jurul cărora gravitează o mulțime de alți indivizi, începi să devii tot mai receptiv la sfera gândurilor lor. Atunci vei înțelege de ce visezi într-o noapte un obiect sau o persoană care nu le-ai văzut în viața ta, dar pe care le vei vedea mai târziu, la televizor sau în realitate. Și o să îți se pară normal să înțelegi de ce poți visa o idee, care ai spune tu că nu există, dar care defapt să fie ideea unui om dintr-un alt colț al pământului, care în acel moment o construiește material, din imaginea pe care mintea lui o gândește. La fel poți înțelege de ce o idee pe care tu o gândești de atata vreme, un alt individ ți-o fură și-i oferă materialitate mai repede decât o poți tu aduce la viață. Pentru că ideea odată apărută în minte, creierul o transmite în natură și gravitează în cercul oamenilor în care tu ai ales să fii, așteptând ca cineva s-o prindă,

s-o vizualizeze bine, s-o șlefuiască în propria lui imagine și s-o expună în lumea materială.

Și tot așa, mintea ta înțelege tot mai frumos, negru pe alb, că lumea noastră intelectuală ce dezvoltă timpul și locul unde ideile se joacă, este identică la nivel structural cu lumea materială, în care oamenii stau scufundați. Tot prin intermediul lumii intelectuale, vei înțelege că o personalitate marcantă a istoriei, transformată în geniu, care lasă o urmă adancă în societatea noastră, va rămâne mult timp vizibilă în imaginea lumii intelectuale. Acest lucru se datorează efectului produs de cantitatea mare de informație pe care o emană permanent din greutatea intelectuală ce a avut-o odată. Un astfel de geniu este vizibil în lumea universului material atunci când privești o gaură neagră. De fapt, ceea ce tu vezi în interiorul găurii, este imaginea materială a morții, o imagine mică și densă, ce a rămas în urma unei planete masive. Tot ce se apropie prea mult de acea gaură moare. Este ca și cum ai privi în realitate inteligența moartă a unei ființe umane. Însă pe cât de periculoasă este această stea moartă, pe atât de multă energie aruncă în spațiu, stabilind un pion important pe harta universului și dirijând materia chiar și din gaura întunecată a morții. Este un monstru oribil, o ființă putrezită și așezată într-un sicriu, în pământul unui cimitir bătran. Dar în același timp este un puternic dirijor, ce dirijează orchestra vieții materiale și intelectuale. Studiarea atentă a acestor monștrii galactici, ne va oferi tot mai multe răspunsuri despre misterul și imaginea morții.

Circuitul ideilor leagă mințile noastre așa cum praful și gazele cosmice leagă stelele și definesc forma vizibilă a galaxiilor, iar dacă ai pune o oglindă între lumea noastră materială și lumea noastră intelectuală, vei vedea că sunt unul și același lucru. În realitate, Dumnezeu ne-a oferit pe bolta cerească o oglindă naturală, o adevărată imagine a manifestării inteligenței. Și ai ghicit! oglinda prin care ființa

universală se privește în ființa intelectuală plină de idei, este omul, chiar tu! Acum că ai înțeles și lumea ideilor, mai ai nevoie să înțelegi că un „om deștept” apare ca Pământul nostru în sistemul solar, cand se află pe axa perfectă față de sursa ideilor, astfel încat să-și declanșeze în minte un proces de evoluție al inteligenței, care să-i permită transformarea într-un generator de idei. Idei care vor pleca în lumea ideilor la fel cum pleacă emisiile noastre radio în univers. Într-o bună zi vor fi captate de alte antene, ale unor ființe de pe o altă planetă, așa cum creierul tău captează ideile altui creier. Inteligența unui om nu stă în gândire, ci în bogăția spirituală din lumea imaginației. Și cum toate lucrurile se privesc într-o oglindă, să aprindem lumina și să revenim la viața noastră colorată, în care Pământul ne apare zambăreț acum, o ființă ce se privește prin oglinda minții noastre în forma lui intelectuală, mai viu și mai deștept ca niciodată...

Într-un viitor apropiat, lumea intelectuală, la nivel de idei, va arăta tot mai privită în oglindă cu imaginea galaxiei în care trăim. Vom înțelege atunci că imaginea sistemului nostru funcțional de idei, este codificată și poate fi tradusă din observarea amănunțită a imaginii galaxiei în care trăim, descifrând astfel ce fel de oameni suntem, cum arătăm și ce fel de viață ducem, doar printr-o simplă fotografie. Așa cum azi analizăm și înțelegem cu ajutorul telescoapelor lumea de la distanță, la fel vom putea face în viitor, vom înțelege ce fel de ființe trăiesc într-o altă galaxie și cum evoluează în gândire, printr-o simplă imagine. O reproducere computerizată în cel mai fin detaliu va fi făcută, putand astfel vedea o copie perfectă la cum au arătat odată ființele dintr-o galaxie îndepărtată, în același mod cum azi privim o reproducere virtuală la cum arată imaginea universului îndepărtat. Spre exemplu, doar printr-o superficială analiză a imaginii galaxiei în care ne aflăm, vom observa cat de mare și important este nucleul central, în interiorul căruia, pe lângă roiurile de stele bătrane, se află ascunsă o imensă gaură

neagră, ce dirijează mișcarea întregii spirale materiale. Acest lucru arată că ființele existente în această galaxie, au o ființă comună în jurul căreia s-a construit și se va construi societatea. Această ființă este un punct de reper în viața tuturor, chiar dacă la un anumit moment, unii decid să pornească pe un alt drum și să adopte un alt reper. Mai devreme sau mai tarziu vor reveni de unde au plecat, atrași de forța dominantă a societății, spre centrul vechi al credinței. Iar în societatea oamenilor, cel mai vechi principiu și cel mai gros pilon care a pus bazele unei societăți civilizate, avansate intelectual și spiritual, este religia. În toate culturile popoarelor care au trăit pe suprafața pământului, religia a fost reprezentată de un singur personaj, fie el Iisus, Buddha, Ra, Zeus, Allah etc. Toate civilizațiile istoriei au avut un zeu mai puternic decât toți și un singur lider spiritual care să le lumineze calea după moarte. Iar acest lucru îl vom descoperi și în momentul când vom lua contact cu o altă civilizație inteligentă din galaxia noastră. Vom descoperi uimiți că și ființele acelei civilizații au niște repere de credință, simbolizate de anumite forme de religie, care sunt conduse de personalități ce au trăit în acea civilizație. Orice religie va avea o singură ființă spirituală care va conduce. Și cum nucleul galaxiei este de un galben aprins, în majoritatea reprezentărilor, îngerii și sfinții au deasupra capului o aură galbenă. Toți liderii spirituali ai tuturor religiilor vor fi reprezentați de imaginea unei ființe având în spatele capului un soare galben și strălucitor. Tot nucleul galaxiei ne spune că puterea materială ce ne reprezintă societatea, constă într-un metal prețios galben, aurul, iar din forma nucleului ne putem da seama cum arată forma ochiului biologic al omului. Viitorul ne va decoda toată informația deținută de galaxie, și atunci vom privi cerul ca o comunitate plină de ființe vii, unde se dezvoltă și apare ochiul conștiinței, ființa inteligentă materială, prin care viața își privește evoluția pe harta desfășurată a cosmosului.

Noi suntem un astfel de „ochi constient”, un punct în care conștiința universală este agățată în cui, pentru a susține harta existenței aproape de ochiul realității materiale. Și cum pe planeta noastră a fost nevoie de miliarde de oameni pentru ca doar cațiva să ajungă genii, așa este nevoie și în cosmos, de miliarde de stele, din care doar câteva să ajungă genii. Să nu se înțeleagă greșit, pentru că majoritatea sistemelor solare pot adăposti viață inteligentă, însă o planetă plină de genii, în care 99% din populație să fie exagerat de inteligentă, este un lucru extrem de rar în fiecare galaxie a universului. Singura diferență între evoluția noastră și a stelelor din cer, este timpul. Acesta se scurge mult mai lent la scară universală și astfel, evoluția universului ne permite să privim tot mai departe în trecut, iar în același timp, să înțelegem mult mai bine prezentul din care înflorește imaginea viitorului. Și tot imaginea galaxiei ne va decoda destinul viitorului.

Viteza de mișcare a obiectelor în spațiu este tot mai mare cu cât masa lor este mai densă. Asta face ca „timpul” să se împotmolească în vartejurile de energie, create de aceste obstacole și astfel, „sportivul” aflat în plin antrenament, să cronometreze relativ evoluția. El aleargă cu o viteză constantă, dar stelele masive îl atrag într-o spirală hipnotizantă, ținându-l pe loc mai mult sau mai puțin decât îl poate ține soarele nostru. La final, când forța gravitațională dispare, „timpul” ajunge să se odihnească pe scaunul relaxant al morții. De aici poți trage concluzia că atunci când înfrunți pericolele și trăiești viața la limită, aproape de granița morții, sau cum un savant ar spune “pe marginea materială ce descrie orizontul evenimentului din vecinătatea găurii negre”, simți gustul timpului și prețuiești fiecare clipă. Pentru că în realitate, o viață cât mai lungă, înseamnă să te naști într-un sistem solar cât mai apropiat de o stea moartă.

Dar mă întreb ceva... cum viteza de la care a pornit materia a fost așa mare, încat după cateva minute, universul să ajungă la niște dimensiuni așa de mari? O simplă imagine artistică, mă face să-mi imaginez că energia spațiului era la început comprimată de o greutate foarte mare, la fel ca o hartie stransă violent în mană, care în interior adăpostea un desen, ecuația de evoluție matematică a materiei. Odată ce forța explozivă a creației a deschis palma, toată enegia spațiului s-a „desfăcut” aproape instantaneu, lăsând materia să evolueze în particule care să urmeze desenul din foaie și așa s-a format sistemul mecanizat al realității materiale. Apoi spațiul a început să crească, devenind dintr-o suprafață plană o pungă plină de materie. Atunci Dumnezeu are o definiție foarte simplă, „viteza” prin care ideea acționează în limita spațiului, acumulând materie. Pare ca și cum creierul divin este astfel descompus în informație ce așteaptă a fi colectată și unificată iară. Forța Lui este forța duală întunecată, energia neagră și materia neagră. Cele două forțe pot sfașia violent sau pot îngheța universul. Energia neagră îl umflă neîncetat, iar materia neagră îl ține comprimat, ca o forță din exterior ce apasă permanent asupra lui, echilibrând evoluția. Pană la sfârșitul vieții, ori mana întunecată a divinității va sfașia materia, ori dorința de a rămâne veșnic va îngheța imaginea universală într-o statuie a infinitului. Totul depinde de voința artistului și cat de mult își iubește opera...

Cand singularitatea a explodat în existență, lucrurile se mișcau atat de repede și forțele erau așa mari, încat percepția timpului de către un observator în acele momente, ar fi fost nici mai mult nici mai puțin decat o poză, un spațiu înghețat. Tocmai acest paradox al spațiului material, care afectează scurgerea timpului, ar fi transformat un secundar al unui ceas artificial, introdus în primele secunde de creație, într-un mecanism stricat, care ar fi sărit la secunda următoare într-o eternitate. De aceea ne întrebăm cum a fost posibil ca într-o secundă de

explozie, universul să se extindă atât, pentru că atunci nu exista timp, viteza evenimentelor era prea mare ca să fie percepută de timpul nostru material. Abia după ce lucrurile s-au calmate și galaxiile au început să prindă contur, abia atunci au putut apărea primele clipe în care timpul, așa cum îl percepem acum, să poată înregistra evenimente succesive și să permită dezvoltarea unor observatori naturali, asemeni noastră, care să poată percepe din interior viața. Problema viitorului este că materia și forțele universale își consumă combustibilul și pierd din intensitate, astfel permițând timpului să accelereze continuu, făcând posibile tot mai multe evenimente, care par să te facă să uiți de sfârșitul tragic. Se pare că timpul în sine, este mai mult decât o simplă proprietate a spațiului. Este ca și cum timpul ar controla evoluția întregului univers. Parcă timpul ar fi inteligența care permite dezvoltarea unei conștiințe în interiorul materiei, generându-i un tipar pe care fiecare particulă subatomică trebuie să-l urmeze și să-l îmbrățișeze ca pe propria religie și model de viață. Trăgând o concluzie din aceste constatări, observăm că timpul este o informație inteligentă, care se manifestă din interiorul materiei spre exterior și dictează pașii pe care spațiul îi urmează în dezvoltarea lui. În momentul în care timpul ajunge la ființa umană, dezvoltă funcții mult mai complexe și ajută la crearea și dezvoltarea conștiinței umane. Conștiința umană nu este altceva decât o capacitate de percepție și înțelegere a efectului conștient, prezent în toată materia universală. Creierul uman este un organ complex și sensibil, care percepe la intensitate mare informația inteligentă a timpului și permite manipularea și transformarea acesteia în gânduri, ce sunt trăite în interiorul viselor prin imaginație.

Conștiința este dovedită prin inteligență, iar inteligența este creată de timp. Deci timpul este părintele inteligenței și al conștiinței. În concluzie, timpul este conștiința universală, este dirijorul vieții, este inteligența pură, nealterată de observatori artificiali asemeni ființelor

umane. Omul este o inteligență artificială care se folosește de ideile naturii pentru a copia o inteligență superioară și de mediul natural pentru a-și crea un mediu artificial de viață. Și inteligența și conștiința sunt două componente ce își au rădăcinile în tulpina timpului. Cel mai bun exemplu de timp inteligent se regăsește în plasarea Pământului pe axa perfectă, care permite evoluția vieții și apariția misterioasă a oamenilor, care înseamnă persoana ta, o conștiință inteligentă ce te face să te întrebi ce este inteligența și conștiința. Într-adevăr, cea de-a patra dimensiune, a timpului, reprezintă împărăția creației, însă este total diferită de concepția clasică a unei ființe creatoare. Timpul este o inteligență mult mai complexă decât o simplă ființă inteligentă și este controlat prin sunet și vibrație. Deci inteligența nu este altceva decât o proprietate a timpului, care deține codificată informația fizică, chimică, biologică și matematică, fiind dirijată de conștiință prin efectul de tunel. Dacă ai un lemn în mână și îl rupi, este ca și cum atomii acelui lemn ar ști fizica descoperită ulterior de oameni și ar înțelege care este forța exercitată asupra lor. Acest lucru transformă o simplă bucată de lemn într-un material inteligent.

Și tot privind creația din punct de vedere artistic, toți au dreptate. Universul a apărut în urma unei explozii violente, oferind un balon plin de viață și este rezultatul atingerii a două universuri paralele, cel material în care divinitatea a trăit odată în colectivitate și cel spiritual, al imaginației divine, unic în originalitatea creației. Dece e nevoie să creezi viața din două lucruri asemănătoare dar diferite ca existență? Simplu, pentru a obține o experiență unică din amestecarea ideilor preluate din lumea colectivă cu ideile originale din lumea imaginației tale. Atunci vei înțelege că experimentul pe care vrei să-l creezi va fi original și unic în suma variantelor infinite de creație. Iar în această ecuație, forța ta spirituală, energia imaginației, va lovi cu puterea voinței creatoare o idee reală, a cărei materie va suferi o reacție

violentă. Atunci tu, la persoana căruia eu vorbesc, vei fi un Dumnezeu, „o sumă de idei limitată” transformată într-un mecanism tanăr, generator de informație nouă. Abia sfârșitul te va lămurii asupra infinitului, cand te vei putea odihni o secundă, înainte să începi munca grea, pe „marginea îngustă” a celor două lacuri, cel spiritual și cel material. Și ce poate fi mai frumos în final, decat să te așezi deasupra infinitului și să privești viața din interiorul lui. Dar să nu uităm că toate lucrurile, pe cat sunt de asemănătoare în funcționalitate și evoluție, pe atat sunt de diferite în imaginea lor materială și în mediul existențial în care se scaldă. Cat de asemănător poate fi sistemul nostru solar cu o ființă umană?... și în același timp cat de diferit?... și care este mai deștept?... el sau tu?... Dar poate o să mă cerți, spunandu-mi că ma chinui defapt să spun nimic. Dar ești mai mulțumit cu acel ceva oferit momentan de știință? care spune că trăiești într-o explozie și ești un simplu praf cosmic, lipsit de orice formă de spirit.

Viața înseamnă mișcare și transformare, timpul reprezintă viteza de mișcare a universului. Stelele gigante ce explodează în supernovă și se transformă în pulsari sau periculoasele găuri negre, sunt niște „mori de timp”, ce elimină exagerat de multă energie și încetinesc trecerea timpului, oferind o viață tot mai lungă, la fel cum în societatea noastră există spitale și oameni grei în medicină, care emană o cantitate enormă de energie pentru a ne prelungi permanent viața. Datorită acestor „mori de timp” și limitei de viteză pe care o are lumina, vom putea vedea planete și galaxii care au trăit în trecut, așa cum privim în prezent o poză a unui om care a trăit odată. Tehnologia noastră ne ajută doar să reproducem ideile universului.

Deci, într-un final pare simplu de înțeles de ce sunt atat de multe galaxii pline de stele, din care doar cateva sunt capabile să lumineze și să dezvolte viața inteligentă. Pentru că și Pământul este plin de animale

vii, din care doar cateva sunt capabile să devină cu adevărat genii. Diferența este că noi trăim o perioadă mult prea scurtă ca să vedem cat de frumoasă este viața, și tot din acest motiv, evoluția ne va obliga inteligența să găsească soluții pentru a observa viața cat mai mult posibil... În concluzie, suntem energia unui geniu, care odată a fost o ființă inteligentă de pe o altă planetă, la fel ca tine și ca mine...

Inteligența pură, nealterată de sisteme biologice precum omul, nu este altceva decat puterea timpului fizic de a citi o ecuație matematică.

II. Cartea Imaginației

Ne apropiem cu pași repezi de limitele fizice ale universului, experimentele se înmulțesc și tehnologia avansează spre răspunsurile adevărate, menite să ne lumineze creierele despre „pumnul de nisip” în care stă ascuns un mușuroi de furnici. Oamenii de știință se vor chinui să explice existența celor două forțe negre recent descoperite, ce susțin viața materiei colorate, prin care ni se desenează o fortăreață galactică. Imaginea va deveni tot mai clară. Noi oamenii, suntem o colonie dintr-un „sat galactic” primitiv, ce trimitem cercetași în vecinătatea spațiului și privim prin telescoape întinderea universală cu speranța de a strange cat mai multă informație și a descrie în cuvinte cetatea creației. Navigatorul Cristofor Columb al secolului 21 începe să-și facă simțită prezența și în curand, oamenii din acest sat mic, vor înțelege forma grea și consistentă a lumii în care se află. Dualitatea lucrurilor va deveni tot mai evidentă prin faptul că universul se dezvoltă la interior de microbul vieții, în timp ce planetele din interiorul lui, se dezvoltă la exterior de aceeași boală. Asta le va lumina creierele, ajutandu-i să vadă cum ei

sunt în realitate imaginea unor simpli „microbi” ce dăunează grav evoluției planetare. Atunci frumusețea și simplitatea vieții lor, se va pierde în imaginea de ansamblu a unei complicate și întunecate boli. Vor descoperi că dorința lor de a cunoaște tot mai bine mediul înconjurător și nevoia de a se adapta tot mai repede la condițiile de viață oferite de o nouă planetă gazdă, este defapt dorința unui virus de a se răspândi într-un corp biologic. La fel cum un virus își modifică tulpina și devine tot mai periculos și mai puternic, la fel ne dezvoltăm și noi evoluția și devenim niște insecte cu o tehnologie tot mai puternică și periculoasă, amenințând grav planeta pe care trăim. În acest fel, împărăția infinită a universului, ce odată părea imposibil de înțeles, va completa o mică imagine din lucrurile mari, ce se află în exterior.

La început, am crezut că pământul pe care trăim este doar un continent întins, dar am aflat mai tarziu că este o planetă mare și rotundă. Am crezut că suntem centrul universului în care trăim și cei mai importanți, dar realizăm pe zi ce trece, că suntem doar un busuioac sălbatic de la marginea pădurii. Acum încercăm să înțelegem care ne este scopul și de unde a apărut universul, să-l încadrăm în circuitul existenței și să încercăm să vedem dincolo de el. Nu va trece mult timp și tehnologia ne va oferi o imagine a lumii dincolo de puterile noastre muritoare. Știința îl va atinge pe creator și oamenii vor reuși să irite conștiința universală, căutând un răspuns absolut la întrebarea „cine suntem?”. Iar cum Biblia spune că Dumnezeu va cobora într-un final pe pământ, așa se va și întâmpla. Sateliții artificiali vor detecta o imensă cantitate de lumină îndreptându-se spre sistemul solar. Această lumină va atinge pământul și va lua forma unui om, un om cu o infinitate de fețe, în care fiecare om va vedea o persoană iubită, astfel încât toți vom avea impresia că vorbim cu un părinte sau un prieten apropiat. Iar acest prieten se va plimba prin toate colțurile pământului și va încerca să ne explice cine este el, cine suntem noi, și ce suntem în esență. Vom afla

că într-o bună zi, cum se relaxa și savura răsăritul unui soare, a simțit cum ceva din interior îl irită groaznic și cum voci îl cheamă în interiorul viselor, pentru a purta o conversație. Atunci a hotărât să mediteze și să pătrundă în adancul imaginației lui, pentru a vedea ce se întâmplă. Însă aici a fost surprins să afle cât de frumoasă poate arăta lumea imaginației lui și cât de puternică poate fi forța lui creatoare. Ceea ce ne va uimi pe toți, va fi ideea că întreg universul nostru, este un nor de energie din interiorul minții lui, și că întreaga materie dispersată în clustere de galaxii, reprezintă un varf de ac, situat în centrul glandei pineale. Ne va explica că întreaga materie și energie întunecată, nu sunt altceva decât materia și pereții acestei glande, dar noi nu avem cum să-i percepem, pentru că privirea noastră nu funcționează pe aceeași frecvență cu materia din care corpul lui este făcută. Totodată își va cere scuze pentru imperfecțiunile lumii noastre, explicându-ne că fiecare ființă își construiește imperiul spiritual voluntar și involuntar, adică impulsurile sunt transmise continuu în interiorul creierului, și subconștientul completează anumite spații goale atunci când conștiința este ocupată cu altceva. Iar subconștientul este tărâmul răutății din orice ființă inteligentă. Într-un final ne va liniști și ne va îndruma să ne trăim viața frumos, pentru că adevărata experiență ne așteaptă abia după moarte. Foarte mulți vor fi curioși să afle cum este lumea lui, lumea creatorului, însă vor fi dezamăgiți de asemănările dintre cele două lumi și vor fi uimiți de imaginea diferită, pe care artiștii au oferit-o așa numitului Rai. Această vizită a străinului creator, va modifica complet viața oamenilor și va desemna ziua când știința va fi asimilată de puterea conștiinței, iar oamenii vor ajunge să folosească doar cunoștințele teoretice și să creeze obiecte prin puterea gândurilor, eliminând astfel procesul costisitor și poluant al industriei moderne. Tot atunci va fi deblocat mecanismul de manipulare al spațiului și timpului, putând fi accesibilă călătoria intergalactică și socializarea cu alte ființe din univers. Aceste noi

schimbări, vor ridica viața la un înalt nivel spiritual și oamenii vor înțelege că toți sunt o parte dintr-o conștiință universală, la care vor putea avea acces ori de câte ori vor pofti. Sfârșitul experienței materiale din lumea noastră nu va reprezenta decât începutul unei experiențe divine, universale, ce se va manifesta în acel spațiu al viselor copilărești.

Lumea este o creație ajunsă la maturitate, iar creatorul ei nu mai poate face nimic s-o schimbe... decât cel mult s-o privească și s-o atingă cu degetul. Noi suntem „neuronii” care hotărăsc soarta vieții și singurii capabili de creație divină, prin puterea minții. Suntem mana reală a unui creator ireal, de vis. Te-ai uita ciudat la tine, dacă ai ști că ești „mana” lui Dumnezeu? Atunci ai înțelege că simțurile tale sunt degetele Lui. Îți dai seama cât de inteligentă este mintea Lui, dacă cel mai deștept om este doar o „mană”. Inteligența ta curge în tot corpul prin tulpina ADN-ului și asta îți transformă orice organ în informație inteligentă. Acest mecanism te face propriul doctor și îți declanșează legendara flacără vindecătoare a spiritului. În acest fel, un bolnav al cărui organ este înlocuit, moștenește amintiri de la o altă persoană. Creierul biologic este generatorul luminii și poarta stelară dintre două lumi, trup și spirit. Modul în care oamenii privesc inteligența și construiesc întreaga teorie a vieții, este greșit. Noi trebuie să înțelegem că inteligența este o formă de manifestare a informației conștiente și active, deasupra căreia guvernează altă forță mai mare, timpul, peste care domnește energia pură. Aceasta din urmă, are caracter infinit și pentru mintea noastră umană, desenează o lume plină de lumi alternative, în care Dumnezeu e doar un mic creator. În încercarea conștiinței umane de a evada din această forță infinită, este ușor de înțeles că mereu vei găsi o altă lume deasupra lumii în care trăiești, iar calitatea principală a conștiinței, și anume atenția, este o forță care se anulează în momentul când întâlnește energia pură. Cu alte cuvinte,

totul moare, însă nimic nu se pierde. Dar orice lecție are un început și pentru început, poți încerca să îți imaginezi că tu ești un univers material la interior.

Dacă timpul și spațiul sunt relative, o ființă extraterestră inteligentă, de pe o altă planetă, poate percepe 3600 de ani pământeni ca fiind un an extraterestru. Pentru această ființă, toate legile fizicii s-ar putea dilata și viteza luminii ar putea fi percepută de 3600 de ori mai repede decât noi. O călătorie interstelară de tot atâția ani lumină, ar reprezenta un singur an pentru conștiința acelei ființe. În acest caz, produsul spațiu-timp generează o realitate materială relativă, care este percepută diferit de observatori. Cu cât ești o insectă mai mică, cu atât mai mult mlaștina în care te zbați îți împiedică mișcarea și perceperea împrejurărilor. Limita atinsă de orice obiect scufundat în mlaștină, va avea limita percepției tale, după care totul ar tinde spre infinit. Teoretic, viteza luminii pare să fie constantă, însă dilatarea spațiului și timpului în funcție de percepția observatorului prin cele 5 simțuri, determină o modificare în câmpul lui gravitațional și o aproximare diferită a evenimentelor. Astfel, pe fiecare planetă se generează un “tipar optic” de percepție al distanțelor și volumelor în spațiu și unul de percepție al evoluției materiale în timp, ambele alcătuind structura de bază a ființelor ce vor avea să apară mai târziu pe suprafața ei. Fiecare sistem solar în parte creează astfel un ceas biologic, menit să funcționeze special pentru viața inteligentă captivă înăuntru.

Gravitația este, pe lângă o proprietate universală a tuturor lucrurilor, și o perspectivă observatorie a scurgerii prezentului. Doar în vecinătatea ta se manifestă timpul și spațiul relativ prezent. Cu cât te depărtezi mai mult de observator, se manifestă tot mai apăsător trecutul și cu cât ești mai receptiv, observi cum se manifestă încet viitorul. Legile fizice rămân universale, dar percepția realității materiale cunoaște un univers

mai mic și mai accesibil, sau mai mare și mai inaccesibil (așa cum îl percepem noi). Atunci ne vom întreba cum pot alții să vină dintr-un sistem solar îndepărtat, folosind o tehnologie aproape identică cu a noastră și să ne viziteze. Simplu, pentru că ei sunt prin construcția lor biologică o mașină a timpului. La fel se pot întreba furnicile de pe pământ cum putem noi să ajungem pe Lună. În aceste condiții, o ființă care poate parcurge în timpul vieții galaxia noastră, cu siguranță ar apărea ca un zeu în fața ochilor noștri. Automat creierul unei astfel de ființe ar funcționa diferit față de al nostru, având o altă dimensiune în percepția și raționamentul gândurilor.

Oricat de puternică ai crede că este inteligența ta, ea nu este decăt o manuşă a inteligenței divine.

III. Societatea perfectă, un loc fără animale

Pasul principal și cel mai important spre o societate curată și liniștită, fără animale, care să schimbe permanent evoluția ființei umane, va fi realizat atunci când mancarea se va produce gratuit și nu va costa decăt energia de a o consuma. Mancarea este piesa centrală, ce deosebește o junglă de un oraș și totodată le aduce la același nivel. Omul este un animal, care flămanzit, este în stare să omoare pentru hrană. Se transformă într-un prădător al junglei din oraș și astfel apare mizeria socială din care înfloresc crimele și dezaxările mintale, ce ne arată cat de întunecat poate străluci ființa umană și ce animal oribil și agitat poate deveni un frumos și liniștit intelectual. Cum leul este regele junglei, omul este regele pământului și ambele animale se pot dresa în gândire și pot trăi într-un mediu mai bun. Orice animal, chiar și cel mai

periculos, dacă este crescut de mic într-un mediu călduros, plin de afecțiune și iubire, în care alții muncesc să-i ofere gratuit hrana de care are nevoie, atunci și acel animal al junglei se poate transforma într-o pisică blandă. Dar oricât de mulți ani vei crește și vei educa orice animal, odată ce-l abandonezi într-o lume rece și crudă, unde mancarea lipsește și toate animalele se luptă pentru ea, atunci animalul se va întoarce la sălbăticie. Așa că ar trebui să nu ne mai ascundem după paginile religiei și să ne considerăm mai speciali din simplul motiv că noi avem suflet și inteligență, iar animalele sunt niște corpuri goale, lipsite de spirit și personalitate, pe care Dumnezeu ni le-a oferit doar ca mijloc de transport și hrană. Un leu sau un caine nu are suflet? Dece? Pentru că nu știe să vorbească, nu știe să gandească așa cum gândești tu? Dacă el nu are suflet, atunci nici tu nu ai, oricât de inteligent ai fi, pentru că sunteți două produse ale aceluiași mediu. Ce ai tu are și el, iar ceea ce ai dovedit tu prin evoluție, poate dovedi și el, dar nu la același nivel. Vrei cu adevărat să arăți că ești superior animalelor, atunci creează o societate în care nu trăiesc animale! Și stai liniștit, chiar dacă nu ai cu adevărat suflet în interior, tehnologia va ataca și va dezvolta și această problemă, iar copiii tăi sigur vor avea un suflet, un spirit care să le rămână după ce vor muri. Pentru moment, trezește-te și încearcă să faci lumea mai bună începând de jos, de la treapta care a separat oamenii de animale, mancarea. Poți trăi și fără haine, în pielea goală. Dar fără mancare, nici în Raiul lui Dumnezeu nu poți supraviețui decât o scurtă perioadă. Nu crezi că și El s-a sacrificat pentru a crea o societate în care Îngerii să mănance gratis? Ce, în Rai nu există mișcare? Dacă există mișcare, înseamnă că și timpul are valoare, atunci și Dumnezeu și Îngerii sunt prinși într-un mediu al cărui spațiu depinde de viteza deplasării obiectelor și de durata materială, care merge până la treptele Imperiului întunecat și neiertător al Morții. Și atunci toată suflarea locului are nevoie de energie pentru a-și mișca gândirea și

corpul, care implică automat consumul permanent de hrană. Așa a ajuns Dumnezeu să arunce Moartea în adancurile întunecate ale Raiului, transformad-o într-un Iad permanent, tocmai prin societatea creată la început din sacrificiu, care i-a oferit într-un final o viață capabilă să-l ridice spiritual și să-l urce pe treptele infinitului, mai sus decăt timpul ce îmbătrânește lumea Raiului. Așa că ce e mai frumos decăt să înțelegi asemănarea dintre ideea Raiului și ideea viitorului nostru.

Dece ne lasă Dumnezeu să trăim în mizeria societății pe care am creat-o? Ca să vedem și noi cum e să-ți sacrifici viața luxoasă pentru a echilibra evoluția și pentru a crea un sistem de producție gratuit al hranei, unde am avea mai mult de câștigat decăt de pierdut. Dar prima dată trebuie să pierzi mult ca să poți câștiga înzecit. Așa că în final, îmi pare rău de oamenii care ne conduc și se numesc președinți, parlamentari, sau oameni de afaceri cu foarte mulți bani. Sunt prea aproape de mintea unor animale și au pretenția să conducă și să dezvolte o societate pe care o numesc civilizată. Sunt doar simple maimuțe ce au descoperit cat de adancă poate fi poșeta unei doamne elegante și o îndeasă cu banane, țipand bucuroși la indivizii familiei atunci cand ajung în copacul de acasă, că au multe banane de mancat la masă! Și se mai întreabă ca niște animale dece nu le face bine la stomac mancarea în cantități industriale. Cura de slăbire înseamnă ideea prin care omul înțelege cum și ce trebuie să mănance pentru a trăi o viață lungă, mult mai sănătoasă, la fel cum ideea de a reduce nevoile materiale, va oferi omului soluția pentru o viață mult mai evoluată și mai frumoasă.

Concluzia e că mancarea va fi piesa principală din puzzle-ul ce ne va debloca spiritualitatea și va declanșa mecanismul înțelegerii tuturor nevoilor umane, dezvoltand în noi zidul abținerii, zid ce va apăra tot mai bine construcția și evoluția cetății spirituale, din lumea noastră

interioară. Și astfel ai ghicit care va fi prima întrebare la care trebuie să răspunzi când vei ajunge în fața lui Dumnezeu: „cat de mult te poți abține?” După care va urma a doua: „cat de departe poți merge cu gândul și cat de creativă îți poate fi mintea?” Viitorul ne va aduce o zi în care toți oamenii se vor abține. Evoluția inteligenței ne ajută gândirea să filtreze cat mai curat și adevărat imaginația, și ne determină să înțelegem tot mai transparent, ca printr-o fereastră, atat creatorul nostru din trecut, cat și creatorul nostru din viitor, care se află pe scări tot mai înalte din împărăția infinită a evoluției lucrurilor. Religia din trecut a reușit să vadă și să ne arate Dumnezeul viitorului, iar evoluția acesteia într-o nouă credință spirituală, ne va ajuta în viitor să vizualizăm tot mai clar rădăcinile noastre creatoare și Dumnezeul trecutului. Iar creatorul trecutului, nu este altceva decat simplul animal ce a evoluat și a dat naștere omului, în spatele căruia se află imaginea colorată a pământului; în timp ce creatorul viitorului va contura tot mai bine și mai clar imaginea unui personaj, asemeni celui din Biblie, aflat într-o continuă evoluție. Într-un final vei ajunge tot mai aproape de el și vei descoperi că este o simplă imagine din imaginația ta creativă, care se dezvoltă odată cu tine. Infinitul este singurul lucru care stă neclintit și neschimbat din trecut până-n viitor. Este lipsit de mișcarea lumii în care noi ne aflăm și este chiar și stăpanul mai mare al lui Dumnezeu. O ființă care gandește și experimentează viteza prin care ideile se unesc în miezul existenței, automat se descoperă captivă într-o lume vizualizată de spațiu și desfășurată prin timp. Odată ce te pui în mișcare, din simpla statuie în care te găsești în grădina infinitului, devii o ființă vie și te îmbolnăvești de boala timpului. Așa că nu mai spune nimănui despre Dumnezeu că trăiește veșnic și Raiul este un loc unde moartea nu are voie să intre, că ar însemna să nu existe nici în trecut, nici în viitor, ci doar în prezentul pur. Iar prezent pur înseamnă static, înseamnă piatră. Momentul în care tu rostești cuvintele, reprezintă un

timp prezent relativ, intersectat permanent de forțe trecute și viitoare. Această idee te-ar putea dezamăgi atât de mult, încât după moarte te-ai putea întâlni cu o simplă statuie. Și acest lucru va fi opera unei imaginații sărace, pe care mintea ta a dezvoltat-o cu greu în timpul vieții. Iar atunci când vei fi interogată de reprezentantul infinitului, judecătorul timpului, s-ar putea să fii dat afară din sala judecării în primele secunde, pentru că avocatul tău, Mintea, va fi prea slab pregătită să-și apere conștiința. Atunci vei risca să-ți fie condamnată conștiința la închisoarea de piatră, infinită... și deabia atunci vei simți cum „te bate Dumnezeu”. Să-ți pun o ultimă întrebare: dacă ești o fire plină de viață și mișcare, a cărei conștiință ia naștere într-un circuit de viteză, având mania competiției în sange, atunci cât timp poți rezista într-o cameră de piatră, perfect măsurată pe dimensiunea ta?... fără lumină și fără mișcare. Abia atunci o să înțelegi ce înseamnă puritatea cuvântului „greutate”.

Pentru că gândirea ta să poată simți o secundă gustul infinitului, ideile tale trebuie să arate ca niște bucăți de funie, care se leagă strans între ele și care niciodată nu se vor rupe, construind iluzia unei funii mereu întinse, funie ce se prinde în dansul spiralat al unui vortice de energie, ce hipnotizează orice minte. Și cum poate fi împărțit cel mai bine acest cordon al gândurilor, pentru a obține o eficiență maximă în evoluție? prin șirul de numere folosit de natură, prin care toate lucrurile cresc și evoluează în proporții perfecte, ce desenează natura frumosului. Această secvență de numere este șirul descoperit de Fibonacci. Fiecare număr se obține din suma precedentelor două și astfel primele 10 numere sunt: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55. Această secvență se găsește în proporțiile naturii, de la flori la oameni, și se răspândește chiar la planete și galaxii, ce se aranjează într-o spirală perfectă, la fel ca frumoasa casă spiralată a melcului. Această secvență de numere matematice, deține codul natural prin care viața evoluează spre

perfectiune. Deci perfectiunea are un cod numeric ce se deplasează permanent pe axa spiralată a infinitului. Acest cod este soluția ce se aplică și în cazul evoluției gândirii. Definește viteza perfectă de accelerație a gândului în circuitul minții, ca și viteza prin care mintea umană aleargă „sănătos” în circuitul vieții, fără să se îmbolnăvească. Adună idei din ce în ce mai mari și mai grele despre planete, sisteme solare, galaxii îndepărtate, și în final permite imaginației să construiască un imperiu spiritual perfect funcțional. În acest fel, mintea ta evoluează în ritm natural într-o secvență perfectă. Sunt convins că și vehiculul construit de om, care va urma această schemă în accelerație, într-un circuit de viteză, va produce senzația perfectă de condus. Accelerația va fi blândă la primele două mii de turații, după care va crește și va exploda între 3 mii și 5 mii de turații, iar forța accelerației va continua să explodeze în turații din ce în ce mai mari și mai violente, până va depăși pragul de 8 mii și va sări violent spre finalul de 13 mii, urmand să schimbi viteza. Iar sunetul vehiculului va oferi cea mai frumoasă muzică produsă vreodată de orchestra unui motor mecanic. Atunci vei obține o accelerație dublă între 3 și 5, apoi triplă între 5 și 8, iar în final de cinci ori mai agresivă între 8 și 13.

Dumnezeu nu iubește pe toată lumea, dar e prietenul tuturor. Orice om l-a cunoscut măcar odată în viața lui, însă puțini îl pot înțelege. Te iartă doar dacă-i ești apropiat, te tratează cu indiferență dacă nu-l bagi în seamă și te ferește de pericole dacă-i pari interesant. Primul pas în viață îl faci în momentul când înțelegi la ce te rogi, după care îți încerci norocul și vezi dacă ești iubit, iar în final, dacă îi ești pe plac, te ia lângă el să-i fii sfetnic. Cei mai apreciați de El, sunt cei ce își dedică viața pericolului și sfidează moartea cu un curaj cum numai El poate avea. Omul perfect trăiește în societatea imperfectă, iar perfectiunea va avea mereu un singur profesor, greșeala. Care sunt cei mai credincioși oameni? oamenii cei mai săraci! Care sunt cei mai deștepți oameni?

oamenii care au cel mai mic acces la plăcerile materiale ale vieții! Care devine cel mai conștient de fragilitatea vieții umane? cel care a trecut printr-un război! Cand prețuiește un om cel mai bine viața? cand este amenințat de moarte! Cand devine un om corect? atunci cand greșește și greșelile îi sunt iertate! Cand înțelegi că iubești cu adevărat? atunci cand rămai singur... Inteligența se construiește din greșeli și evoluează în forma spiritualității fără nedreptăți și păcate. Omul pornește pe drumul vieții ca un animal încărcat de 99% energie negativă și ajunge spre finalul existenței un zeu cu 99% energie pozitivă, după care gustă placerea infinitului și o ia de la capăt. Femeia perfectă gandește ca un bărbat și bărbatul perfect iubește ca o femeie. Ambii se completează și se perfecționează în toate nevoile materiale.

Iubirea este sentimentul perfect într-o lume plină de sentimente imperfecte. Cand între toți oamenii va exista iubire, toate imperfecțiunile societății se vor vindeca și conștiința umană va activa la potențial maxim.

IV. Balanța Dualității

De mulți ani ne întrebăm cu greutate: ce reprezintă Piramida Egiptului? Ce a vrut să ne arate artistul și ce a vrut să ne demonstreze faraonul prin construirea ei? De ce are formă piramidală și de ce a fost construită cu cea mai mare perfecțiune? De ce este cea mai înaltă dintre toate piramidele Egiptului? De ce au folosit blocuri de piatră așa masive? Cum au fost ele transportate? Oare piramida servea drept mormantul faraonului?... Răspunsul este mai simplu decat și-ar fi putut imagina vreun istoric sau arheolog vreodată... Ea reprezintă simbolul

unei civilizații puternic avansate, atât tehnologic cât și spiritual. Această civilizație antică folosea o tehnologie nepoluantă din respect pentru natura și planeta ce le-a oferit viață. Nu este important cum au realizat-o, mai important este să înțelegem de ce, mesajul pe care acei oameni ni l-au transmis în timp, fără limbaj scris, fără modalități dificile de a explica modul lor de gândire. Doar prin simpla și frumoasa formă piramidală. Este foarte simplu, piramida simbolizează Balanța Dualității, echilibrul tuturor lucrurilor ce compun lumea materială. Ea ne arată cât de înalt și cât de mare poate fi vârful evoluției oricărei idei, și cât de masivă trebuie să fie baza, pentru ca ideea să ajungă tot mai departe. Cu cât evoluția unui lucru, fie el chiar o civilizație, urcă mai sus pe scara perfecțiunii și a progresului intelectual, cu atât baza din care pleacă această civilizație trebuie să fie mai mare și mai solidă. Atunci, să ne imaginăm că în vârful piramidei avem o bară perfect echilibrată, care se termină la capete cu două cupe, în interiorul cărora se așează două obiecte. În cazul nostru, vom așeza într-una binele și în cealaltă răul. Pentru ca binele să urce deasupra vârfului piramidei, răul trebuie să coboare la baza construcției. Iar acest lucru este posibil doar când răul este un obiect mai greu și mai masiv decât binele. Acum ne vom imagina aceeași piramidă, dar clădită din oameni în loc de pietre. În varf se află faraonul împreună cu intelectualii societății, iar cu cât coborâm mai jos, se găsesc treptele sociale din ce în ce mai mari, compuse din oameni din ce în ce mai mulți și mai săraci. Pentru acest exercițiu, vom lua ca obiecte de cântărit evoluția și involuția. Le vom arunca în balanță și vom observa că evoluția, cu cât se ridică mai sus, cu atât involuția trebuie să fie mai mare și mai grea și să se aplece tot mai aproape de bază, spre pământ. Este evident în acest caz, că în orice societate ai trăi, pentru ca evoluția să se ridice spre vârful succesului, involuția trebuie să coboare tot mai jos, în pătura socială care e și cea mai largă, pentru ca societatea să urce pe scara progresului tehnologic și

spiritual. Și mereu va fi la fel, cu cât efectul creator al tehnologiei va fi mai avansat, cu atât efectul distrugător al ei se va simți mai profund în pătura de jos a oamenilor. Și cu cât oamenii din varful societății vor progresa și vor deveni mai deștepți, cu atât marea majoritate vor regresa în gândire. Este o lege fizică a existenței, care îți dezvăluie greutatea unui fruct, cântărită printr-o bucată de piatră. Și ca să vezi cât de simplu se vizualizează astfel și tehnologia prin care acei oameni ai trecutului construiau astfel de monumente, tot balanța îți oferă răspunsul: prin greutate balansată de contragreutate. Toată această misterioasă înțelepciune, se datorează faptului că egiptenii cunoșteau elementele de bază ce formează toate ideile unei lumi logice. Dar acest lucru va fi dezbătut pe larg în cea de-a treia carte.

Deja încep să-mi conturez în ochiul minții imaginea pe care artistul o avea atunci când își vedea construcția ridicându-se, și faraonul care începea să înțeleagă idealul măreț din simplitatea pietrei, ce lua forma perfecțiunii... Și încă mă întreb, dacă m-aș fi întors în timp în perioada respectivă, aș fi observat varful curat al piramidei, sau ar fi atarnat balanța subțire a tuturor lucrurilor... Infinitul este o formă statică, la fel ca piramida Egiptului. Infinitul reprezintă suma tuturor variantelor de existență sigilate, neprobate. Odată ce înțelegi viața, merită să treci prin toate experiențele urate ale existenței, pentru a simți măcar o singură dată frumusețea primei secunde ce a declanșat mișcarea noastră. În viață, lucrurile bune și frumoase, cântăresc cât o mie de lucruri normale și urate. Asta e cântarul natural ce echilibrează greutatea evenimentelor în dezvoltarea existențială a dualității lucrurilor. Tu nu ai senzația că după ce ai făcut numai lucruri rele, e nevoie să faci doar unul singur bun, care să-ți echilibreze starea sufletească și să te aducă înapoi pe linia de mijloc?

Dacă vrem să înțelegem conceptul din care reiese greutatea gândirii umane, atunci va trebui să ne imaginăm un cantar mental și să selectăm o perioadă de timp din evoluția societății noastre, să spunem 1000 de ani. Cantarul se desfășoară pe această perioadă în care, din suma a probabil un miliard de oameni, cați au trăit în tot acest timp, vom aproxima că în jur de 100 au fost genii și au ridicat evoluția societății prin puterea gândirii lor. Atunci, dacă i-am așeza într-un cantar imaginar, gandirea celor 100 de genii ar putea fi adusă în echilibru de gandirea a 999.999.900 oameni normali. Cam așa lucrează natura. La fel și Pământul a avut nevoie de miliarde de ani, pentru a echilibra doar cateva mii din toți acești ani, în imaginea misterioasă a unor animale inteligente. Apoi experimentul se proiectează și în univers, la nivel cosmic, iar pentru a ține viața inteligentă în echilibru, ai nevoie de un miliard de planete, din care o sută să conțină greutatea misterului vieții inteligente. Atunci, dacă am arunca într-un cantar imaginar „viața inteligentă” a planetei noastre, vom vedea ca este nevoie de 999.999.900 medii biologice, pentru a echilibra apariția a 100 de vieți ca a noastră. Ei vezi cat de harnic a trebuit să fie universul, ca să ne ofere nouă inteligența și un loc de joacă... Vezi ce impact de răspandire cosmică are materia, pentru ca să dezvolte matematic mica noastră gândire. Este o idee care se repetă la o scară tot mai mare, la fel ca scara numerelor naturale. Identic putem privi și apariția universului, în care este nevoie de o secundă creativă de explozie și mișcare, pentru ca să apară un timp și o evoluție atât de lungă, într-un spațiu așa de mare, care în cateva minute, dintr-un punct s-a transformat într-o mare de puncte. Acea secundă creatoare, poate fi pusă în balanță cu tot restul evoluției universale. Și totodată, mișcarea universului este doar o secundă creativă din suma creațiilor infinite, așa cum lumina este doar un punct pentru întunericul cosmosului.

O să îți explic un mic secret... secretul de a înțelege infinitul. Ca să înțelegi forma instrumentului ce cântă muzica infinitului, nu trebuie decât să te duci într-o sală de spectacole și să asculți un artist, care produce o muzică plăcută cu instrumentul ce-l ține în mână. Cu cât muzica devine mai frumoasă și-ți irită corzile sentimentale din interiorul corpului, cu atât mai mult înțelegi cât de inteligentă poate deveni o simplă bucată de lemn, sculptată și modelată în forma exactă. Și pe cât de frumos se aude muzica artistului, cu atât mai mult devine doar un simplu instrument, dirijat de o altă inteligență. Doar atunci, în momentul când asculți muzica, poți înțelege foarte limpede și clar ideea că și corpul uman este tot un instrument inteligent, dar nu din lemn. Cu cât ajungi să-ți folosești mai intens muzica inteligentă a vibrațiilor din instrumentul minții, cu atât mai mult te trezești într-o iluzie controlată de puterea imaginației și înțelegi că ești doar un instrument, ce poate fi dirijat de niște maini divine și de o inteligență străină, aflată mult mai sus decât planul tău de existență. Astfel artistul devine conștient de realitatea infinitului, pe care-l simte și gustă pe măsură ce inteligența lui îl transformă într-o simplă păpușă de lemn, dirijată dintr-o altă lume... Pe măsură ce vei evolua în conștiință și gândire, imaginația te va trimite mereu în visul infinitului, de unde vei vedea cum deasupra ta există planuri mult mai mari și mai inteligente. Dar realitatea te va trezi mereu la viață și îți va arăta ca tu ești un instrument frumos al planului în care cânti. Este un secret ce-l poți deschide doar dacă asculți muzica frumoasă, cântată de orchestra unui teatru, în timp ce-mi citești cuvintele...

În concluzie, orice formă de evoluție este cântărită prin dualitate, iar dualitatea este în esență axa diametrală a cercului perfect, din planeta infinitului. Pentru a obține viața materială, evoluția lucrurilor trebuie să fie permanent echilibrată. Dacă crezi prea mult bine sau prea mult rău,

realitatea se răstoarnă și obții simple vise, care dispar fără explicație, din simplul motiv că provoacă haos.

Secretul longevității timpului constă în puterea de a ține în echilibru cat mai mult binele și răul.

V.Scopul vitezei

Tu iubești viteza? normal că iubești viteza, toată lumea iubește viteza. Ne-am născut în viteză și ne aflăm în continuă mișcare și transformare, ne alimentăm cand rezervorul este gol și accelerăm cu fiecare secundă care trece mai aproape de punctul cand ni se va strica motorul. Dar poate mecanicii viitorului vor fi capabili să ne repare atunci cand reparatul va părea imposibil și vom continua să funcționăm cu un aer de viață veche, printre noile modele ale pieței biologice. Vom rămâne doar o mașina recondiționată... Te-ai întrebat de ce este în lume o pasiune așa arzătoare printre iubitorii de mașini vechi, încat le transformă în adevărate bijuterii pe roți? Pentru că și o mașină mai veche decat tine își dorește din adancul sufletului să trăiască! Și ce e mai frumos decat să oferi viață la o mașină moartă, veche și ruginită, chiar și de timp uitată. Iar cuplul perfect îl formezi atunci cand în garaj ai mașina dorită și o motocicletă foarte rapidă.

Timpul este relativ, se scurge diferit pentru fiecare dintre noi. Pentru a explica foarte simplu acest lucru, vom folosi ca exemplu două corpuri biologice. Vom presupune că acestea se mișcă aproximativ cu aceeași viteză și într-un spațiu controlat, mănancă aceeași mancare și sunt ferite de moarte accidentală. Cei doi indivizi vor trăi atat timp cat le va permite corpul biologic, aproximativ aceeași varstă. Și știm toți ce ne

spun doctorii și sportivii, ca să trăiești cat mai mult, trebuie să faci mișcare cat mai multă. Cu alte cuvinte, ei ne transmit teoria relativității lui Einstein, care spune că timpul trece mai greu pentru un obiect cu o viteză mai mare de mișcare. Asta înseamnă că un corp biologic, cu cat doarme mai puțin și face mai multă mișcare fizică, cu atat perioada vieții i se prelungeste. Teoretic trăiește mai mulți ani decat celălalt corp care nu face la fel de multă mișcare fizică, însă practic, un accident neprevăzut îi poate sfârși viața. Așa că, dacă unul din cei doi subiecți ar face mișcare fizică mai multă decat celălalt, ar trăi un număr de ani mai mare. Pentru el, timpul ar trece mai greu și ar avea altă valoare. Cu cat ai mai multă energie în tine și te miști mai repede, cu atat lumea din jur zice că ești mai plin de viață. Suntem niște ceasuri biologice, ale căror baterii se mențin încărcate din energia exercitată asupra celulelor corporale prin viteza de mișcare a corpului, avand drept rezultat încetinirea efectului de îmbătrânire. Viteza ne curge prin vene de cand am mișcat prima dată în burta mamei. Vezi de ce ne-am născut într-o lume agitată, în care trebuie să faci cat mai multă mișcare? Din cauza timpului care te lasă fără energie. Timpul reprezintă un consumator de energie. În teorie, dacă vrei să trăiești veșnic, ar însemna să nu stai deloc și să nu dormi nici o secundă din zi și din noapte toată viața ta. Ar trebui să fii într-o continuă accelerare de mișcare și să faci totul cu o viteză din ce în ce mai mare. Pare cam imposibil nu?... Același efect se produce și la nivelul vitezei de gandire între doi indivizi. Cand unul se gandește la foarte multe lucruri într-un interval de timp limitat, are senzația că timpul zboară foarte repede, pe cand celălalt individ care se gandește la un singur lucru, are impresia că timpul trece foarte greu și parcă aproape stă pe loc. Deși ceasul din perete arată același timp, cei doi indivizi experimentează porțiuni de timp diferite. Acest fenomen se produce invers decat în lumea materială a celor doi. Cu cat mintea unuia dintre ei a acționat cu o viteză mai mare a gandirii asupra lucrurilor, cu

atat timpul s-a scurs mai repede. De ce? Pentru că în același interval de timp, s-au derulat mai multe evenimente în mintea unuia decât în mintea altuia. Dacă le-ai măsura cu același instrument, ai constata că cel ce a gândit mai repede, are o rolă de evenimente desfășurată pe o distanță mai lungă de timp. Pare logic nu? Cu cât accelerezi gândirea și derulezi ideile mai repede, cu atât gândurile tale câștigă mai mult timp în construirea evenimentelor. Și este evident că mișcarea de rotație a Pământului definește o anumită viteză, ce ne susține viața o anumită perioadă de timp. Dacă s-ar mișca mai încet, am trăi mai puțin, și dacă s-ar mișca mai repede, am trăi mai mult. Dacă planeta nu s-ar roti și ar fi statică, evoluția vieții nu ar avea loc și noi nu am exista în această formă de evoluție, ce se întinde pe o anumită perioadă măsurabilă în ani. Din același motiv apare și gravitația, care în funcție de masa fiecărui obiect, deformează energia spațiului și produce efectul timpului. Cu cât gravitația este mai mare, cu atât stelele atrag mai multă materie în jurul lor, formând medii pline de mișcare, posibile apariției vieții inteligente. După ce se formează un mediu care nu reușește, se formează altul care încearcă și apoi altul... până când într-un final apărem și noi. Anii din viața noastră sunt oferți de viteza planetei și încălziți de lumina Soarelui. Astfel, viteza timpului deformează spațiul pentru ca tu, o ființă neînsemnată, să poți exista o scurtă perioadă și să poți conștientiza frumusețea lumii în care exiști. Așa că înainte să-i mulțumești lui Dumnezeu că exiști, mulțumește-i planetei că se rotește și Soarelui că a aruncat-o pe orbita perfectă. Și ai ghicit! trăim într-o lume creată inteligent astfel ca tu, inteligența, să poți gândi și crea la randul tău inteligent. Universul în care trăim este un loc al tuturor posibilităților de evoluție. Este o ecuație vie, care reacționează la gândirea noastră inteligentă și la undele energetice, codificate în dorințe și transmise de oameni în toate direcțiile cosmosului, pentru ca legea atracției să-ți ofere posibilitatea drumului pe care tu singur ți-l dorești.

În același timp, este posibil ca gândurile să poată aranja chiar și constelații îndepărtate după pofta viselor tale, dacă sunt îndeajuns de puternice. Lumea este un mecanism complex, asemeni mecanismului unui ceas, care acționează în totalitate pentru a mișca limba minusculă a secundarului, la fel de mică și neînsemnată ca ființa ta umană, dar fără care timpul de cronometrare n-ar putea exista...

Pentru a trăi mai mult, nu este nevoie decât să găsim o planetă care se rotește mult mai repede decât planeta noastră. Avem instinctul vitezei în programarea noastră biologică a subconștientului, care ne monitorizează toate funcțiile și aleargă neconținut prin restul creierului, pe care mintea noastră conștientă îl ocolește. De cand ne-am trezit la viață în această lume, ne-a plăcut să alergăm. Mai tarziu am descoperit călăria și am alergat pe cai sau în căruțele trase de aceste animale, care nu ne-au satisfăcut pofta de viteză și am inventat vehiculele motorizate. Chiar și în zilele noastre, aceste vehicule ne fascinează și ne omoară din curiozitatea umană de a merge tot mai departe și tot mai repede. Cu cât viteza crește, adrenalina explodează în corp și produce o senzație mai frumoasă decât sexul. Tot accelerand, ajungi la o viteză unde totul ți se pare că se mișcă lent, după care timpul pare să se oprească. Ești tot mai relaxat și mai conștient de puterea exercitată de efectul vitezei asupra corpului, încat simți cum toate lucrurile din jur îmbătrănesc.

Dece iubim viteza? Simplu, pentru că în subconștient ne dorim din punct de vedere biologic să trăim cât mai mult. Normal ai spune despre acest lucru că este o aberație mai mare decât mine, că viteza mărește șansele unei morți accidentale. Dar asta este doar un efect secundar al societății în care trăim și al forțelor duale ce guvernează lumea. Nu crezi c-ar fi frumos în viitor să te poți urca într-o capsulă zburătoare, ce înconjoară planeta cu o viteză foarte mare, în care să poți întineri puțin? Dacă n-ar fi ăsta scopul final al satisfacerii poftelor de viteză, atunci care

altul ar putea fi? Deplasările în spațiul cosmic sunt mult prea lente chiar dacă atingi și limita, viteza luminii. Atunci și această limită trebuie să aibă un scop... scopul de a ține în loc un lucru frumos ca ființa umană. Viteza este principala hrană a timpului. Omul își hrănește organismul cu mancare și viața cu timpul unic al experienței materiale.

Subconștientul traduce senzația de viteză ca pe o forță de menținere a tinereții, de aceea toți ne dorim să alergăm pe străzi și în aer cu o viteză tot mai mare.

VI. Autostrada infinitului

Viitorul ne rezervă multe surprize. Una din aceste surprize va fi proiectul celei mai complexe și mai lungi autostrăzi construite vreodată de mana omului, varful tehnologiei și limita creativă la care poate ajunge proiectul vreunui pod suspendat vreodată. Zidul Chinezesc va rămâne un pitic al trecutului în comparație cu umbra acestui proiect vizibil din spațiu. Autostrada suspendată va înconjura planeta asemeni unei curele și va fi o stradă foarte lată și perfect dreaptă, care va trece peste munți și peste oceane și va uni toate țările lumii. Va fi strada pe care omul va putea merge la infinit... fără ca drumul să se termine vreodată. Pe canalele acestui drum vor circula vehicule de mare viteză, asemeni trenurilor din zilele noastre ce funcționează pe tehnologia de levitație magnetică. Acest sistem de transport va revoluționa traficul la nivel global și va permite oamenilor să se miște mai rapid decât se pot mișca în aer prin conceperea unor tuneluri vidate. Sistemul actual de trafic aerian va fi depășit și se va reprofila doar pe călătorii în spațiu, oferind oamenilor noi perspective la nivelul posibilităților turistice.

Orașele se vor ecologiza și se vor muta în spațiu, vechile așezări rămânând simple monumente istorice înmăpuzate de verdeț. Adevărata imagine a viitorului va fi mai ciudată decât toate variantele imaginate în prezent de oameni, va fi rezultatul tuturor imaginațiilor, un haos cu imagine artistică. Închide ochii pentru o secundă și gândește-te la imaginea pământului văzut din spațiu. În această imagine adaugă o curea globală artificială, pe suprafața căreia se observă puncte de lumină care se mișcă cu o viteză uimitoare în jurul planetei. Apoi imaginează-ți cum în câteva secunde, miliarde de luminițe se despart din această centură colectivă și sunt dispersate pe toată suprafața planetei. Cam așa va arăta transportul public la nivel planetar în câțiva ani. Viitorul va avea mereu o imagine colectivă și va trebui să-l privești din ochii multor oameni pentru a-i înțelege forma reală.

Cat de ciudat ar arăta pentru tine viitorul, dacă ai avea casa situată într-o capsulă ce merge continuu cu viteza luminii pe această autostradă infinită?... Și cat de mult vei trăi în comparație cu ceilalți...

VII. Cutia Neagră a istoriei

Istoria deține un munte de cunoștințe scrise și vorbite, ce ne conturează evoluția noastră până în prezent. Oricine are acces la cunoștințe, devine un cunoscător al civilizației noastre. Civilizațiile dispărute în istorie, au încercat prin mijloacele disponibile să realizeze monumente durabile, care să le vorbească generațiilor viitoare despre viața lor. Oamenii au înțeles că viața e scurtă și au simțit că trăiesc permanent în pericol de conflict și război, iar singura modalitate de a vorbi după moarte este prin arta creativă. O legendă a Egiptului spune

că zeii au ales la un moment dat cel mai deștept preot și l-au inițiat în tainele științelor exacte precum matematică, fizică și chimie. Iar atunci cand Egiptul a fost amenințat de un mare potop, precum potopul din Biblie, preotul a cerut ajutor zeilor pentru a-și salva biblioteca de papirusuri. Atunci zeii l-au ajutat să contruiască marea piramidă, servindu-i drept adăpost pentru hartiile pline de informație. Acest lucru ne demonstrează cât de important și cât de prețios rămâne “cuvantul” în istorie, căci fără o legătură informațională, ruperea unei civilizații de urmașii ei, ar genera întoarcerea ființei umane la început de drum. Continuitatea evoluției și în plan spiritual și în plan material, se dezvoltă prin transportarea informației din trecut în prezent și spre viitor. Asta îi permite să curgă spre perfecționare. Fluviul cunoașterii trebuie purtat prin istorie fără întrerupere, de aceea cărțile vechi și autentice, cum au fost evangheliile, au o valoare materială neînsemnată. Pentru că transportă informația codificată într-un limbaj scris, generand conexiunea spirituală între oamenii trecutului și cei ai viitorului. Și cum civilizația noastră devine tot mai instabilă și amenințată de un război nuclear, sau un dezastru natural la scară globală, oamenii vor trebui să ia drept exemplu simbolul perfecțiunii și inamicul timpului, și anume Piramida Egiptului. Vor trebui să conceapă un monument istoric, capabil să supraviețuiască unui atac nuclear sau unui cataclism de proporții, și care să dețină istoria omenirii, servind drept templu de inițiere pentru generațiile viitoare, ce vor supraviețui dezastrului. Atunci, după cum spuneam mai devreme, uneori monumentele antice par a fi sfinți ai viitorului. Astfel noi vom construi monumentul nostru într-un viitor apropiat, folosind două elemente fundamentale: piramida și cutia neagră a unui avion. Împreunându-le, vom obține perfecțiunea și templul dorit. Dimensiunea construcției va depăși cu mult piramidele egiptene, impunându-se astfel în istoria omenirii ca un simbol al unei civilizații mult superioare celor ce au fost până atunci.

La interior designul va fi simplu și asemănător cu piramida egipteană. Un tunel va conduce vizitatorul spre camera inițierii, unde așa cum faraonul egiptean se iniția în viața de după moarte, vizitatorul va fi inițiat în tainele cunoșterii. Această cameră a inițierii va oferi un spectacol de reflexii laser, care vor crea holograme virtuale, oferindu-i individului în imagine, sunet și miros, istoria civilizației. Cu alte cuvinte, această nouă piramidă va funcționa ca un super calculator dotat cu inteligență artificială și o imensă capacitate de stocare a datelor. Se va alimenta cu energie solară, trăind veșnic pe suprafața pământului. El va fi învățătorul oamenilor din viitor și va reprezenta leagănul civilizației care va evolua după sfârșitul ciclic al naturii. Astfel, vor apărea într-un viitor foarte îndepărtat legende și povești despre o super civilizație dispărută, precum avem noi în zilele noastre despre Atlantida. Iar în urma legendelor se vor naște alte civilizații, dornice de viață și nesătute de cunoaștere și evoluție...

Cand spui că ești religios și crezi în divinitate, într-un lucru care nu există dovedit științific, în ce crezi defapt? la cine te închini cu adevărat? Te rogi la „putere”, aceeași putere care te ține în viață chiar dacă mintea conștientizează că moare, acea putere care te încarcă de energie și te ridică din pat dimineața, puterea care te trimite în fiecare zi la muncă și te ajută să treci peste părțile urate ale vieții. Dacă nu ai avea această „putere” de credință, împachetată în paginile unei cărți religioase, viața ta ar însemna un singur lucru, moarte... Această credință a luminat mintea omului din cele mai vechi timpuri și l-a determinat să cucerească pământul, să se impună ca ființa dominantă din jungla terestră. Tot această credință a împins omul spre observarea cerului și căutarea zeilor din cele mai vechi timpuri, dezvoltând o înțelegere profundă și spirituală asupra efectului pe care timpul și spațiul îl au în societatea umană. S-au creat calendare astronomice, care au prezis evoluția planetară a sistemului solar pe parcursul a zeci de mii

de ani, și astfel omul a început să-și măsoare timpul existenței. Ce moștenim noi de la civilizațiile trecutului? Niște temple de piatră impresionante, niște legende și poate cel mai important aspect al vieții, repetarea periodică a distrugerii societății, indiferent de gradul evoluției. Acest detaliu ar trebui să ne îngrijoreze cel mai tare și să ne condamne la demararea proiectului de construire a unei cutii negre în istorie. Omul nu are puterea de a stăpani planeta, dar își poate lăsa o amprenta permanentă în scoarța ei terestră. Viața nu cunoaște limite, chiar dacă la un interval mare de timp, dispare în proporție de 99%. Omul din viitor își va perfecționa prin tehnologie organismul, iar într-o mie de ani va trăi tot atât, când își va schimba complet înfațișarea înlocuindu-și corpul cu unul artificial, din fier.

Când o să poți privi Soarele-n ochi, atunci o să înțelegi cum a fost creată viața...

VIII. Când omul se va descoperi pe el

Totul este conectat. Timpul și evoluția materială sunt un organism în compoziția căruia intră și trecutul și viitorul, dar care afișează doar prezentul relativ. Viitorul ne va deschide într-un tarziu ultima „ușă a cunoștințelor” și ne va demonstra că noi suntem singurii capabili să ne influențăm trecutul și viitorul. Vom ajunge să ne întoarcem de unde am plecat mai repede decât vom pleca, și să observăm că toate modificările pe care le-am făcut în trecut, le-am făcut așa repede, încât au devenit istorie și noi am rămas niște zei misterioși în propria noastră istorie. Atunci viitorul va suna nesperat de bine și viața va căpăta un alt sens, mai presus decât instinctul de supraviețuire. Dumnezeu reprezintă în

esență viteza de deplasare a unui obiect în limitele posibilităților materiale. Pentru a supraviețui, atenția trebuie să crească direct proporțional cu viteza de deplasare, altfel riști să ajungi în partea opusă a ecuației și să-l întâlnești chiar pe El. Acest „personaj” se află la limita puterii tale. În societatea noastră, cu cât te deplasezi mai repede, viteza crește și atenția se transformă în intuiție, diminuând șansele ca divinitatea să intre în posesia ta. Cu alte cuvinte, intuiția este singura armă ce te ajută în construirea materială a viitorului propriei persoane, și influențează acțiunile persoanelor din jurul tău. Intuiția este un început de „personalitate divină”.

Filosofia unei minți bețive:

Este mult prea complicată ca să pară frumoasă și mult prea tulburătoare ca să poată fi înțeleasă. Este prea puternic influențată de tăria drogului din starea de visare și prea concentrată pe acțiunea permanentă a imaginației, este așa cum trebuie să fie, cea mai plăcută senzație de realitate. De aceea un bețiv sau un drogat consideră că experiența lui este cea mai frumoasă „călătorie” din lume și este aproape imposibil să se poată abține de la puterea amestecătoare, ce-i învarte capul cu o viteză lentă și-l face să-l simtă mai greu decât pământul... În fiecare noapte, mintea se sacrifică și intră într-o stare avansată de meditație, ca sub influența substanțelor narcotice, unde îți vede ochii imaginației deschiși prin magia viselor.

Când o să poți conștientiza cât de repede se derulează gândurile în minte, atunci o să înțelegi adevărata imagine a vieții. O să descoperi că în spatele imaginilor ce-ți prezintă realitatea, se află toate cadrele trecutului și viitorului, unde stă bine ascuns mecanismul destinului. Când o să oprești permanent mecanismul minții, o să devii o sferă

transparentă, scăpată în mlaștina colorată a timpului. Astfel spiritul va crea mașina timpului și va vedea tot filmul vieții. Găurile negre ale universului, reprezintă un mecanism ce conține imaginea mașinii timpului, acea imagine neagră a morții. Într-adevăr, toți avem în noi mașina timpului, ea este misterul ce declanșează moartea. Când mori, roata timpului deviază de la axul vieții și te aruncă în dimensiunea visului. Tu ești un televizor care merge pe curentul provocat de neuronii minții și transformă frecvența spiritului într-o emisiune inteligentă, în care se dezbate subiectul „viață”. Ființa umană funcționează pe două frecvențe: frecvența gândirii și frecvența imaginației. Cea din urmă este frecvența pe care spiritul emite semnal în natură după moartea corpului. Dacă vom descoperi această frecvență, s-ar putea să ne trezim înconjurați de visele celor care nu mai există... O să poți înțelege mintea când o să vezi paletele ce derulează cu încetinitorul imaginile viselor. Această trăire nu poate fi atinsă decât atunci când te afli într-o stare avansată de ebrietate sau euforie, și îți îndrepti atenția asupra conștiinței. Atunci simți frumusețea prin care lumea imaginației aleargă prin sala de film unde ți se odihnește mintea. Gandirea ta este un spațiu întunecat, ce se întinde în jurul a doi piloni înalți, niște sferi de energie, ce au atașate ramuri din care răsar pozele vieții. Prin mișcarea pilonilor în sensuri opuse, se creează vartejul imaginilor plane. Forța magnetică le răsfiră și le dă volum, generând forma tridimensională a unei lumi reale, ce este întipărită în spatele capului. În felul asta ești atras de magnetul vieții în interiorul campului gravitațional al imaginației, cu scopul de a păcătui și a gusta fructul vieții din pură curiozitate.

Viața nu este altceva decât un magnet uriaș, în interiorul căruia forțele pozitive și negative construiesc busola existenței, asigurând un echilibru perfect. Dacă oprești cele două franghii ale timpului, conștiința pătrunde în ultima dimensiune care e dimensiunea spiritului,

unde există o infinitate de magneți ai vieții. Franghiile de energie din dosul minții, sunt alimentate de energia mișcării gândurilor la nivelul neuronilor. Puterea vizuală a ideilor din minte, este mai intensă cu cât se înmulțesc sinapsele ce formează o rețea tot mai sofisticată, prin care circulă vehiculul inspirației divine, „gandirea liberă”. Chiar și ființa ta este o „croșetare” a imaginilor divine, formate de corzile cosmice care învart visul real al vieții. Noaptea, somnul amplifică energia ce-ți alimentează mașina gândurilor, deformand spațiul în așa măsură, încât lumea reală și lumea imaginației devin una singură în viziunea visului. Distanța dintre vis și realitate este atât de mare, încât dacă n-ai avea somn, ai călători până la limita universului și tot nu ți-ai putea găsi planeta viselor...

Timpu e o plastilină care unește obiectele pietrificate ale spațiului. Este umbra întunecată a persoanei tale, este energia și materia neagră ce leagă universul. Este a patra dimensiune, întunericul ce lipește imaginea dimensiunii spațiului, acel peisaj negru în care se agită atomii. Timpul este un magnet al iubirii, acea iubire ce mai unește câteodată atomii unei imagini vechi în minte, pentru a mai visa plăcerea pierdută a copilăriei și persoana iubită pe care ai pierdut-o. Dar nu uita că și visul este la fel de complex și ciudat ca lumea în care trăiești, pentru că imaginația e liberă să viseze orice. Ai în tine doi copii sălbatici, mintea și imaginația, iar cel de-al doilea îți poate reproduce în cel mai fin detaliu orice lucru, lăsându-ți mintea să creadă că trăiește o experiență reală. Timpul e un mecanism compus din două axe paralele, pe care se rotește întregul volum de materie. Ideea timpului se poate observa cel mai bine atunci când privești liniile de forță ale unui câmp din jurul unui magnet, puse în evidență cu ajutorul unei pilituri de fier. Privirea ta se află în centrul experimentului și este ținută în viață de poli magnetici. Ideea deplasării în spațiu este oferită de vibrațiile produse de corpul tău aflat în mișcare. Adevărul este că niciunul din noi nu ne

mișcăm, doar producem o mică deformare în structura acestui experiment. Realitatea este o hologramă sferică, creată de forța celor doi poli, iar noi doi suntem niște observatori ai unui vis intens. Timpul biologic al tuturor lucrurilor este caracterizat prin două forțe: expansiunea și elasticitatea tuturor organismelor vii. Toate creațiile naturii apar din lucruri mărunte, cresc și se dezvoltă până la maturitate, când ating dimensiuni impresionante în comparație cu mărimea elementelor din care au luat naștere. Odată ce depășesc pragul maxim în dezvoltare, toate lucrurile încep să se usuce, iar în final se contractă și îngheață, așteptând descompunerea. Fiecare organism biologic are propriul ceas și propria forță de evoluție, iar universul este un organism cosmic, al cărui ceas este compus din aproximativ 75% forță de expansiune și 21% forță de elasticitate. Iar ambele forțe sunt întunecate. Restul de aproximativ 4-5% reprezintă viața materială din interiorul mecanismului. Efectul timpului universal provoacă puncte de singularitate, ce înghit și dirijează toată materia cosmică. Este un efect asemănător cu efectul provocat de mintea umană în timpul somnului. Toate gândurile sunt atrase într-un camp gravitațional puternic și se creează lumea visului, unde toate personajele sunt defat un singur observator, creatorul visului. În realitate, toți oamenii observă viața din același punct și toate lucrurile se întâmplă într-un vartej infinit de energie, din care nimeni și nimic nu poate ieși. Spațiul material este doar o iluzie a ochiului biologic. Omul este un observator al timpului trecut și un sculptor al viitorului, al cărui organism conține 70% apă. Presentul este doar o iluzie ce unește cele două forțe de evoluție ale timpului și oferă observatorului o realitate permanentă. Timp prezent există și pentru un individ ce a trăit acum o mie de ani, dar și pentru tine, care trăiești în viitorul aceluși individ. Depinde de ce ochi observi prezentul. În realitate, există doar o permanentă transformare. Un ceas artificial, creat de om, cronometrează un „timp artificial” generalizat.

Este un mijloc necesar, care menține ordinea în societate și ajută omul să ducă o viață calculată. Ceasul și busola sunt cele două creații artificiale care au stat la baza dezvoltării civilizației umane. Bătranii satului unde am copilărit spuneau că fiecare casă are ceasul ei ascuns într-un perete, și dacă știi cum să ascuți, îl poți auzi cum bate... azi cred că ei aveau dreptate.

Ideile sunt niște muguri verzi și închiși, pe care imaginația îi înflorește prin căldura sufletului, transformandu-i în flori colorate și pline de viață ce compun lumea visului. Aceste idei îți acoperă orizontul vizual al minții și te atrag într-o lume magică. Când adormi și privești în dosul minții, imaginația îți înflorește lumea de vis a sufletului ca să nu te lase singur. Singurătatea înseamnă intunericul nesfarșit al infinitului. Dacă nu ai avea imaginația viselor, ai cădea în prăpastia neagră a sfârșitului și nu te-ai mai trezi a doua zi. Iubirea apare din atracția a două obiecte. În aceste condiții, singurătatea atrage în somn viața, oferindu-i un vis magic. Deci viața noastră reprezintă iubirea dintre singurătate și conștiința colectivă. Viața este un ochi al sufletului și un sunet al orchestrei imaginației, o mancare pe care o poți mirosi și gusta doar când trăiești visul. Visul reprezintă privirea sufletului. Când îți moare privirea biologică îți rămâne privirea sufletului, încărcată de imaginația tuturor viselor pe care le-ai avut în viață. Abia când o să observi cu încetinitorul cum se croșetează imaginile minții, o să prețuiești cu adevărat timpul prin care dispar clipele unice. Visul este mijlocul prin care corpul biologic își privește materia din adancurile universului imaginației, din sacul colorat de informație ce simbolizează inima sufletului. Și este la fel de complex ca imaginea cerului pe care ne-o arată telescoapele moderne. Universul nostru este inima sufletului divin.

În final viața nu te lasă să înțelegi mare lucru, pentru că este prea scurtă ca să te poți îmbăta din efectul hipnotizator al simțurilor. În prezent nu servești decât un păhărel din sticla dorințelor, pe care mintea încă nu poate să și-o permită, pentru că trăiești într-o societate în care școala e mult prea scumpă în achiziționarea adevărului absolut. În concluzie, plăcerea copleșitoare, obținută de mintea umană din alcool și substanțe narcotice, este o simplă intensificare a gândurilor, ce îți descentrează stabilitatea conștiinței și o aruncă în diferite „lumi imaginare” ale viselor. Trăirea este tot mai profundă cu cat starea de „beție” a minții este tot mai avansată, într-un stadiu tot mai înalt de meditație. Beția îți poate ridica conștiința de pe suprafața creierului, provocand o dedublare de personalitate și o observare superioară a gândirii, dintr-un punct exterior corpului material. Cu cat te ridici mai sus, cu atat poți deveni un observator mai profund al lumii ce te înconjoară. Aceeași stare poate fi atinsă și în cazul în care suferi un accident grav și corpul se află într-o stare avansată de comă. Conștiința umană este a doua mare descoperire intelectuală după descoperirea roților ce-ți deplasează vehiculul minții. Momentan, noi ne chinuim intelectual să „cioplim” forma rotundă a sistemului ce-ți mișcă gândurile. Ne așteaptă un drum lung până la perfecționarea minții în imaginea unui „vehicul futuristic”, pe care îl vizualizăm azi la o expoziție auto. În final reține că toate efectele negative ale societății actuale vor avea un scop bun în modelarea societății viitorului.

Filosofia unei minți nebune:

Este natural să ai vise... dar este imposibil să le atingi limita puterii. Este simplu să înțelegi că ziua trăiești iar noaptea te odihnești. Dar în timp ce dormi, în capul tău se agită niște persoane, se desfășoară niște evenimente. Dar de ce să le dai importanță, sunt doar niște voci fără

suflet și niște imagini fără sens... Dar așa să fie în realitate? În secunda în care ești conștient de vis, personajele visului devin naturale și inteligente, parcă vor să-ți transmită un mesaj tot mai profund. Dar poate fi atât de greu de înțeles că în timp ce tu te odihnești, o altă ființă trăiește și în timp ce tu trăiești, acea ființă se odihnește. Poate că într-o noapte nu ai somn și o deranjezi. Același lucru ți se poate întoarce și ție, după care te întrebi „ce m-a apucat oare?” Dar poate cel mai interesant lucru este acela că, în timp ce visezi, poți gusta mai multe felii de personalități umane... și te trezești că știi să pilotezi perfect un avion, când tu nici măcar n-ai zburat vreodată, sau știi să vorbești o limbă pe care n-ai studiat-o în viața ta, și lista poate continua. Alteori, visele îți pot aduce imagini codificate, transformate în evenimente care îți dezvăluie porțiuni din viitorul lumii tale, și tot în vise poți descoperi că ai uneori puteri nelimitate.

Lumea viselor este o lume mult mai complicată decât lumea noastră, iar personajele din vise sunt uneori mai inteligente decât personajul minții noastre. Acest lucru conduce la o singură concluzie, mintea umană are mai multe personalități decât și-a imaginat omul vreodată. Și la fel ca lumea noastră reală, visele pot alcătui la nivel colectiv o lume continuă și la fel de reală. Chiar dacă eu nu visez ziua, asta nu îmi împiedică mintea să oprească mecanismul visului. Atunci, această lume a viselor umane poate deveni o lume permanentă, menținută în viață de niște generatoare intelectuale, la fel cum lumea noastră este menținută în viață de acele „găuri negre”.

Și acum pare natural să înțelegi că uneori, în anumite locuri, anumiți oameni văd niște fantome, tocmai pentru că se intersectează cu lumea din capul lor. Uneori intersecția celor două lumi poate genera un camp electromagnetic atât de puternic, încât ființele să poată interacționa între ele. Tot această lume colectivă a viselor poate avea un impact

adanc asupra minții fragede a unui nou născut și astfel, o personalitate a unui om matur se poate intersecta cu o personalitate neformată, rezultând un copil geniu. Acest lucru este foarte rar, dar se întâmplă și toți se miră cum un copil, care nu are încă vârsta de a merge la școală, șite să scrie și să citească, ba chiar să vorbească și o altă limbă... sau devine un muzician de neegalat sau un fizician de invidiat. Totul se datorează faptului că acel copil pornește în viață cu un bagaj de cunoștințe ale unui om deja trecut printr-o altă viață. Acea „reîncarnare” despre care vorbesc unii oameni, este o realitate mai complicată decât un simplu deces. Nu este important ca după moarte să-ți păstrezi o personalitate sau un caracter conștient, important este să creezi niște idei bune. Această „pătură” a viselor umane este întâlnită și la restul animalelor. Maimuțele trăiesc în lumea viselor lor, peștii trăiesc în lumea viselor lor. Diferența dintre aceste lumi este calitatea sunetului și a imaginii. Spre exemplu, peștii trăiesc într-o comunitate de sunete, iar lumea viselor se poate asemăna cu mai multe radiouri, ce captează semnale sonore. Maimuțele trăiesc într-o comunitate de imagini primitive, iar lumea viselor poate fi comparată cu mai multe televizoare pe lămpi, care captează un sunet slab și o imagine alb-negru. Oamenii trăiesc într-o comunitate ce progresează permanent, iar lumea viselor este descrisă de imaginea unor televizoare cu rezoluție de înaltă definiție și un sunet cât mai natural.

Poate cel mai sălbatic vis pe care-l poți avea vreodată, este să te trezești într-o cameră plină de genii. Să-i asisti la masă și să-i urmărești în dezvoltarea experimentului suprem, mașina timpului, care să conducă pasagerul într-un alt univers. Vei simți cum îți se încrețește mintea instantaneu și cum înțelegi tot ce se explică. Intri în vorbă cu ei și pari să nu te mai sature de cunoștințe... după care toți se uită insistent la tine și-ți spun răstit „e timpul să pleci la viață!”, după care zambesc și insistă să te reîntorci cu ei la masă într-un alt vis, pentru a vedea

finalul experimentului. Te vei reîntoarce la somnul profund, fericit că știi cum se poate construi o mașină a timpului, încercând să nu uiți din memoria vizuală toate planurile desenate. Dar când vei deschide ochii, vei constata că legătura ta cu informația a fost deja întreruptă. Vei spune răstit „eram sigur că așa se va întâmpla! Și am știut pentru moment un adevăr care va fi posibil doar peste foarte mult timp”. Vei privi cu regret lumea în care trăiești și vei avea pentru tot restul vieții o mică reținere: „oare și această lume poate fi doar un simplu vis?”

Există o mare enigmă în viața omului: este lumea în care trăiește o experiență infinită sau finită. Răspunsul e simplu: infinit ești când visezi și finit ești când trăiești. Frumos este că într-o viață scurtă și finită, poți experimenta și puterea infinitului. Cam ciudat nu? cum poate o experiență finită să conțină o sumă de experiențe infinite. Deci, teoretic vorbind, înainte și după existența unui lucru, nu plutește infinitul și nimicul, ci dimpotrivă, un lucru finit naște puterea infinitului. Dacă universul nostru ar fi infinit ca spațiu și timp, înseamnă că el a luat naștere din ceva finit. Iar înainte ca existența materială să apară, nu a existat întuneric și nimic, ci o sursă finită de viață.

Imaginile generate de mintea umană sunt modelate constant prin vocea interioară a conștiinței. Deci structura imaginației constă într-o amprentă sonoră, o vibrație interioară de o anumită frecvență, care organizează informația produsă de creier în imagini palpabile. Momentul în care închizi ochii și adormi, imaginația generează sunetul prin care materializează ceea ce mintea dorește. Procesul este lent și produce în final visul, o experiență interioară reală, inspirată din informația deținută de creier. Scopul final al viselor este momentul în care o persoană aflată în stare de meditație își deschide ochiul conștiinței și stabilește o legătură între lumea interioară și lumea

exterioară. Atunci se produce o experiență spirituală unică și subiectul poate simți conștiința universală, ce guvernează lumea în care trăiește. La acest nivel îți poți controla visele, gândurile, nevoile materiale, dezvoltând astfel o înțelegere superioară asupra vieții.

Mintea este un receptor foarte sensibil al naturii, iar creierul este o mică fabrică inteligentă, ce reproduce cu motorul imaginației o realitate virtuală, exprimată prin vise. Atunci conștiința este interiorizată și plasată în beznă totală, moment în care îți crezi propria realitate din informațiile furnizate prin gânduri relaxate. Acest fenomen, al interiorizării conștiinței prin vise, reprezintă bariera prin care omul depășește cu mintea dimensiunea materială spațiu-timp. Individul pătrunde într-o lume în care mintea lui este sursă creatoare. De aceea momentul în care ajungi să conștientizezi starea de visare, ai libertatea și puterea de a crea orice. Aici există următoarea barieră care depășită, îți arată lumea cauzală, din care poți observa viitorul sau trecutul tuturor lucrurilor, căpătând adevărata putere a unui clarvăzător. Varful fericirii îl poți atinge doar în vise, acolo unde simți și trăiești ca un adevărat Dumnezeu. Așa că nu este de mirare că în spatele cortinei întunecate, ce se așterne înaintea big-bangului, să se ascundă o altă lume de vis.

Manifestarea conștiinței umane se observă atunci când creierul filtrează prin rațiune ideile și ia decizii corecte. Astfel, reacția involuntară a creierului uman de a genera idei, este alterată de gândirea voluntară, rezultând efectul conștient de analiză logică. Conștiința la randul ei conturează personalitatea și astfel tu ajungi să știi că ești și să înțelegi că ai o anumită personalitate. Momentul crucial de a înțelege diferența dintre gândirea voluntară și involuntară, este trecerea de la starea normală la starea de euforie, provocată de substanțele narcotice, stare care îți accentuează gândirea involuntară la fel ca starea de visare.

Efectul stării de euforie asupra conștiinței provoacă pierderea personalității. Conștiința este în esență suma deciziilor personalității și reprezintă scheletul pe care se așează filmul vieții materiale. Momentul în care apare o schimbare de personalitate, este datorată modificării la nivelul conștiinței prin evoluție intelectuală și acumulare de informație. Dacă ființa umană ar reuși printr-un anumit proces să-și piardă pe lângă personalitate și conștiința, atunci s-ar realiza trecerea la așa zisa "conștiință universală", prezentă în câmpul unificat al materiei. În aceste condiții tu nu mai ești un observator local al existenței, ci unul universal. Momentan, singurul proces care permite această modificare la nivel intelectual, este moartea biologică sau starea de comă. În concluzie, conștiința este efectul de reacție al unui organism asupra informației primite din exterior. Scaunul conștiinței umane se găsește în personalitate și reprezintă partea activă a creierului.

Pentru a-l înțelege pe Dumnezeu, trebuie să înțelegi în primul rând că este nevoie de o inteligență superioară pentru a conștientiza funcționalitatea universului și apoi ai nevoie de o forță extraordinară pentru a reproduce experimentul în cel mai mic detaliu.

IX. Ochi de Înger

Ne întorcem la povestea noastră din prima carte, „E doar un vis”, și revenim la civilizația Îngerilor, acei roboți creați de oameni, care într-un final au revenit pe planeta noastră și ne-au reactivat viața după o evoluție eșuată a omenirii. Din cauza lor azi ne simțim din nou vii și conștienți de posibilitățile pe care ni le oferă viitorul. Și tot din cauza lor, privim neclar în istoria noastră întunecată explozia ce a declanșat

transformarea unui simplu animal într-o ființă inteligentă. Dacă încercăm să privim în spatele apariției civilizației egiptene, ne împotmolim într-o perioadă foarte ciudată, eclipsată de o varietate mare de legende și povești despre o civilizație foarte avansată, precum Atlantida, o civilizație în care erau prezenți și zeii creatori ai oamenilor. O societate perfectă care a sfârșit într-o clipă. În locul ei a rămas un pământ pustiu... din care brusc au crescut oamenii ce au dezvoltat civilizații avansate. Ce știm clar în prezent despre aceste civilizații vechi, este că aveau un interes comun: cerul și stelele; despre care știau foarte multe lucruri, pe care noi abia le aflăm în ultimele două secole. Acei oameni antici s-au distrus din greșelile lor, însă au creat niște roboți care au revenit pe pământ în forma unor ființe puternice, îmbrăcate în armuri de fier, cu scopul de a reînvia ființa umană. Acești zei s-au întors pe planeta lor și au hotărât ca oamenii să fie lăsați liberi, să trăiască și să evolueze după propriile voințe, dar să și învețe din greșelile trecutului. De la ei, egiptenii au preluat ideea simbolică a continuității vieții după moarte, prin păstrarea corpului biologic într-o stare cat mai bună și pe o perioadă cat mai lungă de timp. Roboții le-au împărtășit secretul vieții, care consta în transformarea corpului biologic într-un corp cat mai dur și rezistent la timp, din care sufletul să „privească” viața și astfel să-i înțeleagă misterul. Eroul nostru din prima parte a poveștii a avut un efect major în evoluția intelectuală a civilizației roboților și asupra felului în care aveau să-și privească imaginea creatorilor în viitor. Erau greșeli din care și zeii aveau de învățat...

De aici ne reluăm povestea, din momentul morții eroului din prima parte și apariția unui nou erou în civilizația îngerilor. Informațiile aduse de pe planeta oamenilor au inspirat unii roboți și au urmat cațiva ani de explozie tehnologică în scopul perfecționării corpului de fier ce păzește sufletul. Astfel s-a născut el, primul robot care deținea în globul ocular

tehnologia celui mai performant telescop artificial. Ochii acestui robot înger aveau o calitate unică, aceea de a transporta energia spiritului în cele mai îndepărtate colțuri ale universului, acolo unde imaginea ochilor fotografia cerul. Astfel, spiritul robotului putea experimenta o călătorie în timp reală și naturală prin puterea celor 9 simțuri. Putea pipăi, gusta, mirosi, auzi și observa pentru prima dată o stea aflată într-o altă galaxie prin puterea minții și imaginației fără să-și miște corpul material de lângă planeta roboților. După el au urmat alții care aveau această calitate și astfel a fost formată o echipă de cercetare a universului care a fost trimisă departe, spre limitele materiale. Aceștia au descoperit lumi noi și interesante, adunând multă informație pentru cei de acasă. În timp ce echipa lui de roboți se odihnea, el prefera să mai privească puțin cerul înstelat. Își focaliza vederea spre galaxia în care se afla planeta natală și își privea frații cum se agitau ca niște insecte, adormind cu gândul la ei. În alte seri prefera să privească spre limitele universului și să observe cu propria conștiință cum se dezvoltă peretele creator al materiei universale și cum vidul este cucerit de mișcare și viață. Spera ca finalul expediției să-l aducă mult mai aproape de un adevăr absolut și de o înțelegere mai profundă asupra naturii universului, spera să descopere secretul creației.

Într-o zi, pe cand se pregăteau să părăsească una din civilizațiile descoperite, au fost avertizați cu privire la un nor întunecat de praf stelar, situat într-unul din brațele galaxiei în care se aflau. Acolo li s-a spus că trăia ceva diabolic și nimic din ce intra în acest nor nu se mai întorcea. Deși avertizați, roboții au hotărât să exploreze totuși acea regiune. În drumul lor ce traversa galaxia, sistemele optice nu puteau detecta nimic în acea regiune și asta le-a sporit curiozitatea și mai mult. Apropiindu-se de norul întunecat, unul din roboți a simțit că ceva rău se apropie de ei și cand să le comunice celorlalți sentimentul, în fața lui o creatură oribilă s-a materializat și l-a sfașiat în bucăți. Speriați, ceilalți

au încercat să fugă în direcția din care veneau, însă alte creaturi le-au blocat calea și i-au măcelărit. Ca prin minune, doar el a reușit să scape. Speriat, a fugit cu toată viteza spre casă. Deși roboții dețineau arme periculoase, acești cercetași nu fuseseră concepuți pentru luptă, având doar un sistem primar de autoapărare, care se dovedise inutil în fața acestor creaturi. Ceea ce nu știa el, era faptul că aceste creaturi nu lăsau niciodată supraviețuitori și nu doreau ca cineva din acest univers să afle de existența lor. Orice ființă le invadea teritoriul și le vedea chipul, era sortită morții și astfel aceste creaturi l-au urmărit pe eroul nostru până acasă.

Alertați pe drum, roboții au pregătit armele și au trimis înșeri păzitori care să-l aducă în siguranță acasă. Ajuns din urmă de niște nori întunecați, a fost scăpat de cațiva înșeri care le-au blocat calea. Privind în spate, observa cum înșerii erau devorați de acei nori. S-a oprit speriat pe platforma orașului înșerilor și nu știa încotro să se îndrepte. În jurul lui cerul s-a întunecat și norii s-au transformat în creaturi diabolice, care au început să omoare tot ce întâlneau. Neputincios, asista la distrugerea lucrurilor pe care le iubea cel mai mult. Deodată a căzut în genunchi și a izbucnit în lacrimi, lacrimi ce-i consumau energia vieții. În jurul lui era haos, totul se transforma în praf și nimeni nu scăpa cu viață. Toate visele lui se prăbușeau, tot ceea ce-și dorise să afle în această viață nu mai valora nimic... își dorea ca totul să se termine odată și să treacă în neființă. Dar ceva s-a întâmplat în acel moment, ceva inexplicabil, o lumină puternică, un gând îndepărtat și frumos l-a făcut să se răzgandească și cu o ultimă putere s-a ridicat în picioare și a zburat spre cer parcă hipnotizat. Reușise să evadeze din iadul dezlănțuit pe planeta înșerilor și se îndrepta cu toată viteza spre centrul universului, neștiind sigur de ce se îndreaptă acolo. Știa însă că în acea regiune va găsi răspunsuri la niște întrebări grele, știa că va găsi un motiv pentru care mai merită să trăiască.

După o foarte lungă călătorie, s-a apropiat de o galaxie sferică. Era cea mai mare și cea mai frumoasă galaxie pe care o văzuse vreodată. Când a pătruns în ea, simțea că intrase într-o fortăreață de poveste, un castel al conștiinței divine. Peste tot parcă era întampinat de gânduri frumoase, cineva părea să-l supravegheze în permanență. O voce interioară îl ghida spre centrul galaxiei, de unde se auzea o muzică divină. Pe măsură ce se apropia, muzica devenea un puls tot mai puternic, asemeni unei inimi galactice, fiind hipnotizat de farmecul ei. Aici a nimerit într-un sistem solar înconjurat de prafuri cosmice colorate ca un curcubeu, în centrul căruia se aflau șapte sori ce străluceau în șapte culori diferite. Aceștia luminau o planetă mare și frumoasă, care era sursa sunetului ce-l atrăgea. Pe suprafața planetei a găsit un oraș imens și de un alb ce-ți irita privirea. Totul părea viu, plin de viață, se auzea muzică, se vedeau mașinării funcționand, dar nu era nici urmă de vreo ființă. Curios, a pornit pe străzile orașului căutand pe cineva sau ceva cu care să poată avea o conversație, dar înzadar. După lungi căutări, a zărit în depărtare un parc de distracții cu vehicule ce coborau și urcau la viteze uimitoare pe străzi întortocheate, ce se ridicau aproape de nori. Folosindu-și privirea, a focalizat unul din vehicule și uimit a observat o ființă. A alergat bucuros spre parc și a sărit într-una din mașinării. Momentul în care acea ființă l-a observat, parcă l-a transformat într-o bucată de piatră. Atât de puternică și hipnotizatoare era privirea acelei ființe, încat rămâneai nemișcat. La scurt timp, după ce ființa a încetat să-l mai privească în ochi, și-a revenit și a fost invitat să călătorească în același vehicul. Această ființă superioară avea înfațișarea unui copil cu tenul foarte deshis și ochii în culoarea curcubeului. Era îmbrăcat în haine albe ce radiau înțelepciune și căldură. Uneori aveai impresia că este transparent, ca o hologramă luminată de energie pură, prin care se observau scantei de lumină în interiorul corpului, ce alcătuiau un circuit de lumini jucăușe. Rămas

fără cuvinte, personajul nostru îl privea și se minuna, în timp ce acest copil se bucura de experiența trăită în vehiculul ce urca lent, atingea norii și cobora cu o viteză uimitoare pe o stradă suspendată și șerpuită. Fericit, copilul îl întrebă:

- Îți place parcul meu de distracții?

Robotul răspunse cu jumate de gură:

-Da...

-Ah, imi pare rău că am fost nepoliticos, eu sunt Dumnezeu, creatorul lumii.

-Chiar vroiam să te întreb acest lucru...

-Știu, Eu știu totul, sau aproape totul... sunt atat de multe lucruri pe care le-am creat că s-ar putea să fi uitat de ele...

-Atunci dacă știi totul, eu de ce sunt aici?

-Te ascunzi de ceva, ai fugit de lângă ai tăi să te refugiezi lângă mine. Cauți răspunsuri despre această lume și vrei să cunoști creatorul.

-Da, ai dreptate, îmi doream candva să cunosc lumea în care trăiesc, dar ceva diabolic și întunecat din lumea ta mi-a tăiat pofta și mi-a omorat familia.

-Văd ceva urat în mintea ta, însă nu știu și nu-mi amintesc cum am creat eu așa ceva. Dar îmi plac ochii tăi, sunt o minune a tehnologiei și se apropie de performanțele ochilor mei, care pot vedea și simți aproape tot ce mișcă în această lume.

-Dar ce cauți pe această planetă singur și de ce nu-ți vizitezi lumea pe care ai creat-o?

Copilul îl privi pentru o secundă în ochi și zambi:

-O să-ți spun un mic secret, eu vin dintr-o altă lume, o lume în care am fost un simplu aparat inteligent ca tine și din care am rămas cu dorințe și vise neîmplinite. Odată ajuns înapoi la sursă, la copacul creației materiale, am dorit să revin la viață însă ca un creator, un zeu care-și poate îndeplini singur dorințele. Aici eu exist ca ființă materială doar ca să mă distrez și să-mi satisfac poftele nesatisfăcute. Tot ceea ce am creat în jurul meu reprezintă universul imaginației divine, toate visele și sentimentele pe care le-am trăit și le-am simțit. Tu ești o parte din mine, din mintea mea, din ființa mea, ești un atom component al creierului divin. Din această cauză ai venit la mine. Îți dorești să afli multe.

-Și atunci de ce ai mai creat un univers așa de mare dacă tu ești așa de mic?

-Bună întrebare! Vezi tu, ideea este că materia în sine are o problemă cu volumele mici, urăște spațiile înguste. Tocmai acest sentiment acționează în conștiința creatoare a unei lumi și o extinde cât poate de mult. Secretul inimii divine este că universul material reprezintă aparatul respirator al conștiinței și din această cauză materia universală se extinde și apoi se contractă. Este un proces identic cu procesul prin care inima ta de fier funcționează. Și atunci, scumpul meu prieten, nu-ți dorești uneori să tragi aer cât mai mult în piept și să simți că trăiești?

-Da, ai dreptate! Inima chiar este organul principal al vieții și alimentatorul conștiinței, dar totuși universul pare mult prea mare...

-Eu nu l-aș numi mare, mai degrabă interesant, cu atatea lucruri noi de descoperit. Ia gândește-te la ceva, ai vrea să trăiești într-o lume de mărimea planetei pe care suntem noi? Peste câteva mii de ani de

evoluție intelectuală, te-ar plictisi și l-ai interpreta ca pe-o închisoare. Atunci ți-ai dori să fii liber, să ai o lume ca aceasta, aproape infinită, să te simți atât de mic încât nimeni să nu te observe și să călătorești prin ea până uiți de tine... Ce poate fi mai frumos decât această lume?

-Nu știi... poate că o alta în care să nu existe răutate. Am privit cum totată familia mea a fost măcelărită de niște creaturi oribile, pe care eu le-am adus acasă. Dacă știam că se va întâmpla așa, mai bine muream eu.

-Nu este vina ta, nu aveai de unde să știi. Dar privește partea bună a lucrurilor, am creat atât de multe civilizații, încât nu te vei simți niciodată singur, iar dacă mureai, nu mai ajungeai niciodată la mine. Defapt ești prima ființă a acestui univers care ajunge la mine și asta cred eu că merită sacrificiul a zece civilizații, nu doar una. Răul nu se creează, răul și binele există în echilibru și permit dezvoltarea existenței materiale. O să ai timp să cunoști prin propria conștiință și lumea fără forțe negative, și vei afla că e destul de plictisitoare, asta dacă vei alege să rămâi alături de mine.

-Și dacă aleg să rămân alături de tine, va trebui să rămân pe această planetă până la sfârșitul vieții?

-Nu până la sfârșitul vieții, ci până la sfârșitul existenței universului...

-Imi pare rău dar nu pot, vreau să ajut alte civilizații, vreau să nu mai pățească nimeni ce a pățit civilizația mea. Poate mă ajuți în privința asta.

-Sigur că pot, însă este o mică problemă. Eu nu am voie să părăsesc această planetă. Am prea multă energie și sunt prea puternic pentru firavul univers ce l-am creat. Dacă mă voi deplasa prin spațiu, voi crea un vartej infinit de energie, ce va tulbura toate galaxiile și va schimba

forma lor, iar asta înseamnă că vor muri toate ființele. Partea bună este că puterea gândului meu poate ajunge oriunde și poate acționa prin conștiința unei ființe vii. Iar dacă acest lucru se întâmplă, acea ființă devine divină și nemuritoare și îmi va purta mereu gândurile în această lume. Dacă ești pregătit să trăiești la fel de mult ca universul, eu te voi ajuta în misiunea ta.

-Dacă asta este cea mai mare greutate a vieții, atunci sunt pregătit să o înfrunt.

-Atunci îți doresc succes în misiunea ta și nu uita, cand ajungi acasă, gândește-te la mine și eu mă voi ocupa de restul.

Și-au luat rămas bun ca doi prieteni foarte apropiați și apoi robotul nostru s-a îndreptat liniștit spre casă, lăsând în urmă copilul divinității, care se bucura de libertate pe cea mai frumoasă planetă din univers. Acasă a găsit doar ruine și resturi de roboți împrăștiate peste tot. Atunci s-a gândit la creator și imediat o lumină puternică i-a aprins întreg materialul din care era confecționat corpul, transformadu-l în conștiință divină. Într-o clipă tot răul provocat de acele creaturi diabolice a fost reparat și viața și-a revenit la normal pe planeta roboților. El avea să devină un adevărat înger nemuritor între ei și să rămână următorul erou care a salvat civilizația îngerilor de fier. Apoi a luat urma creaturilor și a distrus toată regiunea întunecată din galaxia în care trăiau acele ființe.

A trecut mult timp, el a pierdut numărul galaxiilor prin care a călătorit, ajutând ființele bune și pedepsind ființele rele, dar pentru el timpul nu mai avea efect. Nu știa dacă a trecut o zi, un an, sau o sută. Minte lui era dincolo de inteligență, avea un gram de energie pură ce-i oferea o putere dincolo de puterile materiale. Într-o zi, cand se afla în grădina unui frumos castel, așezat pe o bucată de pământ de la marginea universului, a simțit o durere în suflet. A înțeles că ceva nu este bine și

a hotarat să se reîntoarcă pe planeta lui Dumnezeu pentru a afla ce se întâmplă. Ajuns aici, nu l-a găsit pe creator în parcul de distracții, ci pe varful unui munte admirand cerul.

-Te așteptam, spuse Dumnezeu zambind.

-Ce se întâmplă? Simt că universul se cutremură și îmi e frică...

-Nu ai de ce să te temi, timpul acestei lumi a ajuns la sfârșit. Vom muri amandoi și vom renaște ca o singură ființă. Așa cum ți-am promis, îți voi păstra conștiința ta separat de a mea, pentru a-ți putea arăta ultimul și cel mai frumos loc al existenței. Este locul sursei, locul de unde se ramifică toate universurile posibile și reprezintă casa infinitului.

Au rămas amandoi pe acel munte și au așteptat ca cerul să se prăbușească sub ochii lor divini. Toată materia se întorcea spre ei, spre locul din care a plecat la început, iar ei s-au transformat într-o sferă de energie, care a acumulat toată materia universală și în urmă s-a așternut întunericul. Brusc privirea divină a fost retrasă din acest întuneric asemeni unei rădăcini scoase din pământ și imaginea a trecut într-o altă dimensiune. Era ca și cum ochiul divin fusese o floare îngropată și acum era ridicată în aer de creanga unui copac uriaș. Acest fruct scos din pământul întunecat, a înflorit odată ajuns sus și din interiorul lui a ieșit un abur luminos și colorat, sub forma unei fantome. În interiorul ei s-a auzit o voce spunand:

-Bine-ai venit în lumea sursei, acum te afli în copacul creației. Din această lume se creează restul lumilor.

-Deci asta este lumea mult ravnită a divinității... îți multumesc pentru că m-ai păstrat în conștiința ta pentru a-mi arăta. Mi-aș fi dorit ca toate ființele din universul nostru să poată vedea această lume minunată.

-Îmi pare rău, dar foarte puține suflete pot pipăi și atinge această lume fără timp. Nu orice inteligență trăiește după moarte. Trebuie să-și facă temele foarte bine în timpul vieții ca să obțină imortalitatea.

Lumea în care cei doi eroi ajunseseră sub forma unei singure ființe, era o sferă gigantică în interiorul căreia o rădăcină albă se întindea de la nord al sud. În centrul sferei, rădăcina se ramifica în forma unui copac alb luminat de toate culorile posibile. Din acest copac plecau miliarde de cordoane luminoase în toate direcțiile, penetrând peretele întunecat al sferei.

-Vezi toate aceste franghii albe ce sunt ancorate în pereții sferei?

-Da, ce reprezintă?

-Sunt conductoare de energie pură. În varful lor se află ființe creatoare de viață, iar peretele întunecat este o zonă foarte sensibilă unde se dezvoltă ideile. Fiecare își trăiește propriul vis în propriul univers. La fel am fost și noi.

-Deci viața este în esență un vis...

-Exact. Și se pare că noi suntem singura inteligență trezită la realitate. Este atât de liniște când toți dorm... de multe ori când mă trezesc, sunt multe spirite active. Împreună ne plimbăm și povestim experiențe din vise.

-Dar știi cine a creat această lume?

-Această lume nu a fost creată, ea există veșnic și este efectul energiei pure, este o repetiție de cântec infinită. O să mergem acum în exteriorul ei pentru a înțelege ce-ți spun.

La scurt timp după ce a terminat ce avea de zis, ființa s-a evaporat și s-a materializat în exteriorul sferei întunecate. Aici nu exista nimic, totul era alb. Singurul lucru vizibil era doar sfera întunecată.

-Vezi, totul în jurul tău acum este energie liniară. Sfera este vibrația conștientă a energiei, cuibul infinitului. De aici pleacă totul și totul aici ajunge. Acum că ai văzut și ai simțit ce simte Dumnezeu, ești gata să creem un univers nou?

X.Puterea omului

Curajul îți transformă caracterul în imaginea a 300 de spartani, dornici să lupte cu armata infinită și invincibilă a timpului, armată condusă de stăpanul vieții, „Pericolul”, și apărată de cei doi generali ai sfârșitului, „Frica” și „Necunoscutul”. Prin curaj produci o vibrație puternică în scoarța societății și îți immortalizezi viața într-o poză veșnică din arhivele istoriei. Cu cât ești mai curajos, intuiția se luptă cu pericolul vieții, învingând frica și nesiguranța clipei trăite. În acest fel îmblanzești sălbăticia naturii și ajungi să stăpânești viteza prin care timpul aleargă pe strada viitorului.

În viitorul apropiat urmează o maturizare a gândirii umane. Evoluția societății și a tehnologiei, transformarea noastră ca organisme în timp, ne va determina să înțelegem într-un final că religia trebuie regandită și reconfigurată la nivel global, pentru că a rămas doar o veche poveste magică ce ne-a luminat evoluția „copilărească” pe parcursul a catorva mii de ani. În final trebuie să recunoaștem că iubim atât de mult viața scurtă prin care trecem, încât am scris demult o poveste pentru copiii din noi cu ajutorul căreia să visăm la nesfarșit. Ecoul puternic se simte

și azi, cand încă mai credem în povești chiar dacă devenim adulți prin evoluția tehnologică. Într-adevăr, un război decisiv pentru supremația religioasă ne va omora majoritatea prietenilor și ne va inversa polii magnetici în gândire. Dar acest sacrificiu suprem va fi o necesitate pentru nașterea unei societăți mult mai evolute. Singurul Zeu viu este războiul, puterea distrugătoare a omului. Antichristul din Biblie este un om oarecare, aflat la conducerea unei țări ce dezlănțuie demonul războiului. Coborarea divinității din ceruri este doar o metaforă ce descrie „luminarea” minții umane. Pentru că în realitate, adevărata putere divină ce ne poate influența modul de viață, este puterea colectivă a creierelor umane. Această schimbare se va produce brusc și involuntar, modificandu-ne viața și gândirea pentru totdeauna.

Mintea umană are două forțe principale ce alimentează și construiesc spiritualitatea. Acestea sunt perceperea „infinitalui” și vizualizarea „nimicului”. Dacă moartea aduce întunericul absolut alături de „nimic”, înseamnă că moartea durează la infinit... dar acest lucru nu poate fi real și adevărat în concepția vieții noastre, pentru că „nimic” nici măcar un „lucru” nu poate fi, pentru că nu există. Aceste concepte sunt pur teoretice, practica demonstrează că lumea noastră este plină de lucruri finite, energie atomică și materie întunecată. Două linii drepte pot fi paralele și intangibile doar dacă sunt fixe și nu se mișcă. Dar fără mișcare și evoluție timpul nu există, fără timp materia și spațiul nu există, deci din nimic nu poate să apară ceva infinit. Totul pare alimentat de o anumită forță care se consumă într-un final. Cand omul ajunge să înțeleagă cu mintea că infinitul nu există în realitate, atunci devine capabil să constuiască în gand treptele tot mai grele ale existenței. Ani la rand m-am întrebat ce se întâmplă cu o persoană iubită atunci cand moare... Azi însă cred că acea persoană se ascunde în mintea mea și îmi apare foarte des în vise. Și cred că motivul pentru care în vise îți apar adesea oameni pe care nu i-ai văzut în viața ta, se

întamplă din cauză că sunt „spirite” ce umblă după viață. Asta mă face să cred că defat lumea viselor noastre este locul unde cei morți își continuă viața. Totul este explicabil. O persoană aflată în pragul morții poate elimina o energie care să intre pe frecvența unui creier viu și care să-i devină gazdă. Iar această concluzie imi arată că exorcizările și spiritele rele din istorie sunt vii și adevărate. Și chiar e insuportabil de greu să poți găzdui în vise și în minte un spirit malefic. Religia este un mic adevăr înfășurat în imaginea unei povești fantastice. Unele lucruri sunt adevărate, altele nu, pentru că nimic făcut de mana și mintea omului nu este încă perfect, pentru că perfect înseamnă infinit, și infinit înseamnă pur teoretic și liniar, înseamnă o inimă fără puls, înseamnă o planetă fără munți, înseamnă un om rece și fără mișcare, înseamnă moarte.

Perfectiunea înseamnă un vis cu o putere de creație infinită, înseamnă să fii o conștiință înconjurată de întuneric și să crezi realități materiale care să nu-ți afecteze conștiința. Înseamnă să nu trăiești și să nu guști produsul vieții, ci doar să-l observi, la fel cum îți observi visele.

Nici un lucru nu este infinit, nici lumea în care trăim, nici prostia umană, nici nebunia. Infinit este doar „nimicul”. Experiența materială este o scară pe care trebuie s-o urci atent pentru a reuși să vezi cu ochiul minții ce se află deasupra fiecărui lucru. Dacă urci prea repede, s-ar putea să înebunești, sau să aluneci și să te prăbușești. Dacă lumea noastră ar fi unică și infinită, pe câmpul verde de la țară ar crește doar o singură floare. Iar imaginea ei ar conține imaginile tuturor florilor de pe suprafața pământului și floarea ar trăi veșnic. Nici pământul nu ar fi avut un moment de formare, ar fi fost din totdeauna și nu ar fi murit niciodată. Din păcate știința ne arată lumea altfel, fără prea multă viață... Infinitul este o definiție a fricii pentru necunoscut, iar omul este

o furnică ce se chinuie să ajungă în varful colorat al florii, de unde să poată vedea curcubeul viu al naturii.

Mecanismul creierului uman are două forțe principale ce controlează expansiunea inteligenței: imaginația și gândirea. Având în vedere faptul că omul își folosește conștient aproximativ 7% din capacitatea creierului, restul este ocupat de imaginație, inconștient și subconștient. Partea activă menționată mai sus, reprezintă personalitatea și conștiința individului. Imaginația este forța întunecată din creier ce controlează evoluția minții și lărgeste orizontul inteligenței. Gândirea este forța întunecată ce ține unite roiurile de gânduri ce plutesc în spațiul alocat minții. Dacă luăm în calcul estimările oamenilor de știință legate de expansiunea universului, energia întunecată ar fi echivalentul imaginației și ar ocupa aproximativ 73% din volumul creierului, iar materia întunecată ar fi gândirea, care ar ocupa în jur de 20%, restul fiind alocat zonelor de acțiune a minții ce compun personalitatea și conștiința activă. În aceste condiții, gândirea și imaginația ar ocupa un procentaj mai mic dacă spațiul alocat personalității și conștiinței ar fi mai mare de 7%. Dacă inteligența este impunătoare, automat procentajul gândirii ocupă cel mai mare volum și diminuează imaginația. Acest fenomen unește artiștii și oamenii de știință. În timp ce oamenii de știință au un mare volum de gândire ce-i ajută să-și dezvolte un sistem tot mai complex de idei și gânduri, artiștii au o imaginație ieșită din comun, ce oferă noi orizonturi la perspectiva gândirii. În momentul în care mintea concepe un gând, imaginația îi stochează energia, iar gândirea îi înregistrează imaginea materială. Viteza limită din interiorul minții umane la care poate ajunge un gând fără să afecteze realitatea individului, este viteza de materializare a visului. Dacă gândurile tale depășesc această limită, imaginile din minte se transformă într-o lume reală, ce-ți fură privirea și apoi întreaga ființă într-o altă dimensiune. Oamenii inteligenți au capacitatea de a stăpani

forța gândirii și astfel dezvoltă circuitul complicat și ingenios al gândurilor. Artiștii au capacitatea de a stăpani forța imaginației prin care dezvoltă o lume a viselor, unde pot experimenta puterea creației divine și pot sta de vorbă cu ideile lor. Astfel, un intelectual și un artist compun cele două „franghii” ale timpului ce dezvoltă evoluția societății materiale prin tehnologie. Timpul artificial, cronometrat de ceasurile create de om, măsoară activitatea intelectuală și artistică ce ne ridică nivelul vieții.

Pentru a obține imaginație pură conform teoriei relativității, gândurile trebuie să circule în universul minții cu dublul vitezei de materializare a viselor. Când vei ajunge atât de repede în lumea imaginației, vei deveni creatorul absolut și totul va fi posibil. Pentru a obține gândire pură, gândirea trebuie să formeze furnicare de idei și gânduri cu dublul vitezei prin care gândurile prind contur în interiorul minții. Astfel poți ajunge cu ochiul conștiinței să observi cât de frumos îți funcționează mintea și poți folosi inteligența mai rapid decât se dezvoltă ea în creier. Această putere te ajută să vezi cum se construiește viitorul și să anticipezi tehnologii care vor fi dezvoltate la un anumit interval de timp. În ambele cazuri creatorii devin genii, iar viteza imaginației și gândirii lor depășește cu mult viteza de percepție normală a lucrurilor. Timpul biologic în care trăiesc geniile este mult mai accelerat decât timpul biologic din creierul celorlalți oameni. Puterea omului constă în înțelegerea perfectă a funcționării propriei inteligențe, indiferent de mărimea acesteia. Oamenii care au trăit cu mii de ani în urmă, din cauză că aveau un spațiu foarte mic alocat conștiinței, mintea lor avea o forță de imaginație ieșită din comun, ceea ce i-a și determinat să viseze permanent la împărăția cerului și la condiția umană. Cunoașterea îți întărește spiritul și te face stăpanul imaginației și al gândirii, forțele care stau în umbra conștiinței și personalității umane, cu ajutorul cărora

înțelegi viața. Prin cunoaștere ajungi să urci întreaga scară a vieții și să te odihnești lângă Dumnezeu.

Puterea de a înțelege toate lucrurile și similaritatea funcțională a unui mecanism unic, ce se declanșează în fiecare detaliu al vieții, la fel cum se arată în fiecare ceas artificial creat de mana omului, mă face să vizualizez imaginea de ansamblu a grădinii universurilor, ce există toate în același loc și care se „ciocnesc” la fel ca galaxiile din universul nostru, dând viață unui lucru nou. Din această cauză cred că lumea noastră este rezultatul împreunării a două universuri și tot așa, materia care va îngheța odată cu moartea universală, va fi trezită la viață de materia vie a unei alte lumi. Explozia de început a lumii noastre este efectul produs de atingerea unui fir de praf „mort”, al unei lumi de mult apuse, și o alta plină de energie. Iar scopul nostru ca viață inteligentă, se va reorganiza în jurul acestor multiversuri pe care ființele viitorului vor dori să le exploreze. În aceste condiții, ființele materiale vor avea nevoie de un corp de fier, care să reziste timpului poate pentru un milion sau un miliard de ani. Poate într-una din aceste lumi se află și planeta viselor tale... așa că nu te mai ruga în fiecare zi la El, că poate e plecat în vizită la alte ființe, într-o altă casă... Atunci va apărea și întrebarea „ce este dincolo de lumea multiversurilor?” De aici începe partea frumoasă a naturii, pentru că totul începe să fie văzut invers, dar la o scară inimaginabil de mare. Imaginea sistemelor solare din universul nostru reprezintă imaginea sistemelor subatomice care compun materia, iar imaginea galaxiilor reprezintă imaginea atomică ce compune o substanță. Roiurile de multiversuri, de ordinul miliardelor, se adună și formează cea mai mare galaxie care va fi descoperită vreodată și care va dura o veșnicie de analizat. În interiorul acestei imensități se va descoperi un sistem gravitațional asemănător sistemului nostru solar, dar care va avea ca piese componente universuri în loc de planete și o imensă gaură albă în centru, înlocuind soarele nostru. În

interiorul unui univers vom face o ultimă descoperire... niște ființe mai mari decât universul în care noi plutim. Însă ce se află dincolo de această super galaxie... asta rămâne o altă poveste dintr-o altă carte. Momentan este important de înțeles ideea „privirii în oglindă”. Este ca și cum ai avea un cerc mare în interiorul căruia, undeva la polul nord se află o ființă mică înconjurată de o mulțime de cercuri mici, iar undeva la polul sud se află o ființă mare înconjurată de cercuri mari. În orice direcție ar privi ființa mică, privirea se va curba și va ajunge la ființa mare și invers. Singura problemă rămâne timpul, momentul cand vom fi capabili să „privim” o ființă mai mare decât își poate imagina imaginația noastră actuală.

În concluzie, aș putea spune că apariția universului nostru este mai simplă și mai frumoasă decât mintea care ți-a plecat spre stele să-și întâlnească limitele, și anume din iubire. Forța de atracție dintre două lumi diferite le-a apropiat și acestea s-au împreunat într-un ritual exploziv de dragoste și iubire creativă. Ca mintea umană să evadeze din granița cosmică a percepției actuale eclipsată de „nimic” și „infinite” în construirea „imaginii universale”, trebuie în primul rând să „ștergă” întunericul din jurul universului și să-l cantească asemeni unui „organism” plasat pe o scară evoluționistă a unei întregi familii de organisme, asemeni evoluției vieții terestre. Dacă urmărești atent evoluția vieții pe planeta noastră, de la primele bacterii venite din spațiul cosmic până la dezvoltarea ființei umane, totul capătă sens. Dacă sari de la primele maimuțe direct la om, s-ar putea să pară o aberație și să eclipsezi perceperea geniilor și a rolului lor în evoluție. Poți să deviezi de la axul realității aberand la infinite despre contacte și intervenții extraterestre. Cel mai bun exemplu pentru descifrarea universului, îl reprezintă o planetă din propriul nostru sistem solar, și anume Jupiter. Nu trebuie să călătorești prea mult cu privirea seara, cand analizezi cerul de la fereastra casei. Jupiter este o planetă compusă

în mare parte din hidrogen metalic lichid și este cea mai mare din sistemul solar. Pentru apariția și formarea acesti planete, o stea bătrână a trebuit să explodeze într-o supernovă, generand un nor dens de prafuri și gaze cosmice, care s-au transformat într-o fabrică generatoare de alte stele, stele care datorită forței gravitaționale au născut în jurul lor planete. Big Bang-ul este o explozie asemănătoare, dar la o scară mult mai mare. Este foarte posibil ca expansiunea și forma actuală a universului să reprezinte o „super-planetă” în formare sau un „super-sistem solar”. Această nouă viziune unește toate ipotezele sugerate de savanți și referitoare la sfârșitul universului. La un moment dat, creșterea accelerată a volumului se va opri și va defini o sferă gigantică, iar într-un final, dacă va avea proprietățile unei stele, se va contracta și va exploda, sau dacă va avea proprietățile unei planete, va sfârși pulverizată. Momentan, singurul pas făcut în această direcție este că tot ce înseamnă materie, la cel mai mare și cel mai mic nivel, se concentrează în volume sferice și evoluează într-un circuit sferic, pe bază de rotație și vibrație. Dar adevărata înțelegere despre natura reală a lumii în care trăim nu poate fi atinsă, pentru că „super-planeta” nu este încă formată. Este un embrion în stare de evoluție și conștiința ființei încă nu există pentru a „privi” adevărata imagine a vieții. Toate adevărurile se spun la timpul potrivit. Sfarșitul universului așa cum îl cunoaștem noi azi, împreună cu viața din interiorul lui, se va reface într-o nouă imagine a unei planete, pe suprafața căreia din praful nostru se vor naște niște super-ființe. Acele ființe vor înțelege într-o zi că reprezintă o nouă treaptă a evoluției inteligenței și în trecutul îndepărtat, strămoșii lor erau niște ființe mai mici decât firele de praf din viața lor.

Primul pas făcut de om în decodarea infinitului a fost acela de a descoperi cea mai mică particulă a materiei. Al doilea pas a fost descoperirea unei planete sferice, după care a urmat sistemul solar.

Apoi saltul a fost atat de mare, încat am văzut marimea și forma galaxiei. Pasul la care ne aflăm momentan, este descoperirea marimii și formei universului, după care va urma o nouă provocare. De fiecare dată pașii devin atat de mari, încat timpul de cercetare alocat fiecărui pas va fi tot mai lung. Acesta este motivul pentru care am creat în mintea mea „planeta infinitului”, pentru a-mi forma o imagine tot mai concretă despre felul în care mintea umană percepe această forță nemărginită. Orice om percepe infinitul ca pe o linie ale cărei margini se pierd în ceață. Într-o imagine de ansamblu, acea linie formează un cerc perfect, pentru că orice formă materială se concentrează în volume finite. Conform teoriei relativității, cu cat forța gravitațională a unei stele este mai mare și observatorul mai aproape de centrul stelei, timpul este încetinit. Teoretic, pentru ca o stea să funcționeze la infinit, ar avea nevoie de o cantitate de energie din ce în ce mai mare și viteza de rotație ar trebui să crească continuu. Probabil asta este motivul pentru care universul accelerează în expansiune. Dacă masa unei stele întunecate ar atinge o cantitate infinită, totul ar fi atras înăuntru și totul s-ar prăbuși ca o clădire demolată de explozie controlată. Infinitul este în sine o forță direct proporțională cu viteza de deplasare a unei particule și invers proporțională cu masa acesteia. Unde deja există spațiu-timp, forța infinitului crește odată cu volumul și expansiunea materiei și este mai densă acolo unde materia este mai rarefiată. Particulele sunt curbate de această forță cu cat se apropie mai mult de limita de expansiune a materiei și de limita vitezei luminii. Forța infinitului este cauza principală pentru apariția efectului gravitațional și deformării spațiului. Această forță este „energia întunecată” a universului și se alimentează din viteza de deplasare a particulelor rezultate în urma exploziei big-bang-ului. Ea nu acționează din interior, ci dimpotrivă, apare în exterior, dincolo de limita materială, generand spiralea din ce în ce mai accelerată a particulelor și a răspandirii

acestora în volumul generat de spațiu-timp. Infinitul este în esență o forță opusă forței gravitaționale, care în loc să creeze o „gaură” în campul liniar al spațiului, devine tot mai slabă, generand o „ridicare” tot mai abruptă pe care alunecă galaxiile, îndepărtându-se de punctul de origine. Tot această forță este și cauza care generează acumularea norilor de materie întunecată care nu sunt altceva decât o „masă întunecată” din ce în ce mai densă. În teorie, totul tinde spre infinit, însă practic, infinitul este limita existenței. Teoretic, „planeta infinitului” ar putea exista, însă practic, ar trebui să aibă o greutate invers proporțională cu mărimea ei, opusul unei găuri negre. Dar și această „stea” ar avea o limită, pentru că dacă ar continua să-și micșoreze greutatea la infinit, ar deveni mai rarefiată decât cea mai fină particulă de materie, rezultand un singur lucru, vidul. Așa că nu te considera o ființă inferioară dacă ai impresia ca mintea ta nu poate percepe infinitul, pentru că nici împărăția cosmosului nu are atata forță încât să perceapă „viața veșnică”.

Imaginează-ți că infinitul din mintea ta este un zid întunecat pe care gândurile îl lovesc regulat, deformand distanțele care-ți măresc orizontul creativității și puterea inteligenței. Acest zid este o simplă forță elastică ce respinge ideile în direcția din care au plecat, de la momentul 0 în gândire. Iar principala forță a creierului care alimentează gândurile cu o greutate mult mai mare și le aruncă înapoi spre infinit, este imaginația. Imaginația îți mărește permanent „masa” gândurilor și dimensiunea inteligenței. Imaginația este factorul care într-o bună zi va săpa atât de adanc în întunericul minții, încât va crea o „sferă mintală” pe suprafața căreia gândurile vor alerga cu o viteză tot mai mare, limitată de puterea creierului. Iar când aceste gânduri se vor ciocni, se vor crea explozii de idei ce vor fertiliza mintea cu tot mai multe variante de răspunsuri. Logic vorbind, limita infinitului nu este un lucru greu de

înțeles doar pentru om, este o limită greu de atins chiar și pentru univers.

Singurul lucru infinit din această lume este „nimicul”, în care poate exista teoretic o forță atât de mare încât se anulează, deci nu există. Teoretic, pentru noi, singura ființă infinită este Dumnezeu. Dar practic este o ființă care trăiește la fel ca noi, într-o lume sferică, se teme de propria moarte și are chiar și Zei. La polul opus omului se află o ființă atât de mare în greutate și gândire, încât ochiul nostru nu-l va putea percepe și a cărui minte va depăși cu mult capacitatea noastră de gândire. Gândește-te cât de inteligent poate fi un creier mai mare decât cea mai mare stea din universul nostru... În momentul în care omul ar întâlni această ființă supremă ambele s-ar anihila, rezultând o energie creativă mai puternică decât toată energia generată de universul nostru. Din această cauză, în religie se spune că oamenii nu au voie să vadă zeii, dar asta nu înseamnă că este neapărat și imposibil. Fizic vorbind, omul are o mare cantitate de energie negativă în corp, iar zeii au o mare cantitate pozitivă. Dacă cele două civilizații s-ar întâlni, ar rezulta un dezastru. Omul este mic și neputincios dar are în sange instinct de criminal, pe când zeii sunt niște ființe puternice și înțelepte, iar cea mai mică greșală îi poate transforma în monștrii și îi poate determina să emane energia necesară distrugerii tuturor lucrurilor. Natura este un mecanism perfect care nu greșește niciodată și nu produce nimic din întâmplare. Omul este un mecanism imperfect care greșește și de aceea crede în greșelile ale naturii, coincidențe și noroc. Eu zic să te maturizezi, pentru că nimic nu este pură întâmplare și nici o greșală nu se produce fără o explicație. Totul în jurul tău este o evoluție controlată și de aceea ai impresia câteodată că există acel „destin”.

Lumea este un orizont al imaginației. Acest orizont se lărgeste prin puterea imaginației colective și sfidează permanent lungimea

infinitalui. Pentru o lume infinită, mărginită de nimic, adevărul pare o discuție fără sfârșit. În final o să-ți spun o ultimă concluzie: Dumnezeu nu este așa cum îl descrie Biblia, Zeii noștri sunt mai inteligenți dar nu și mai frumoși, iar universul nu este infinit. Realitatea este mai complicată decât o simplă teorie a infinitului. Omul modern are două principii după care-și trăiește viața: cunoașterea și supraviețuirea. Dacă nu știi să le echilibrezi, s-ar putea să te răstorni cu viața. O atenție prea sporită asupra cunoștințelor te face să-ți pierzi legătura cu societatea și nevoile materiale, iar un interes prea mare acordat instinctului de supraviețuire te transformă într-un animal înfometat. Desigur toți am privit măcar odată în ochi un caine, dar nimeni nu știe ce fel de mesaj ne transmitem reciproc. Însă toți ne întrebăm dacă animalele comunică sau gadnesc. Adevărul este pozitiv, toți vorbesc, chiar și un caine cu un om atunci când se privesc în ochi. Privirea superioară a omului transmite cainelui prin limbajul minții un mesaj: „ești prea mărunț ca să înțelegeți sensul vieții, tu ai nevoie doar de mâncare!” Privirea inferioară a cainelui transmite omului o replică: „degeaba ești evoluat dacă ești mai flămand ca mine!” Dacă te consideri cu adevărat o ființă superioară, atunci împarte mâncarea cu un caine dacă te privește atunci când servești masa și oferă hrană omului sărac dacă-l întâlnești pe stradă. Cele cinci simțuri primare îți arată că trăiești, iar al șase-lea simț te învață să te abții și să împarți ce ai cu ceilalți. Iubirea adevărată și la intensitate maximă nu reprezintă doar sentimentul dintre două persoane, ci reprezintă legătura stransă dintre toate persoanele aflate în viață. În imperiul roman exista o vorbă „drumurile înseamnă viață”. Conexiunile între orașele romane reprezentau principala sursă a supraviețuirii imperiului. Așa că singura șansă de supraviețuire a civilizației umane este legătura sentimentală, sursa care construiește și dezvoltă „drumurile spirituale” ce unesc toți oamenii. Oamenii care conduc societatea actuală sunt mai diabolici decât Diavolul și creează o

suferință mai mare decât suferința iadului. Chiar dacă Diavolul te chinuie și te obligă să trăiești în mizerie, are măcar bunul simț de a te băga în seamă și de a-ți zambi viclenește. Politicienii zilelor noastre nu au nici măcar bunul simț de a te băga în seamă... pur și simplu te lasă să putrezești în sărăcie și te tratează cu indiferență. Deși societatea respinge aprig crimele și jafurile provocate de oameni crescuți ca niște animale, ele sunt singura putere reală pe care o poate dobândi o divinitate superioară. Nu e de mirare că în lume se intensifică violența și răutatea, pentru că este singura modalitate de a face oamenii să înțeleagă dragostea. Cea mai bună dovadă a unei existențe divine este războiul permanent al popoarelor arabe, iar cel mai bun exemplu al bisericii mantuirii sufletului îl reprezintă lumea închisorilor. Ambele sunt create și alimentate de oameni. Nu crezi că Diavolul se poate teme de noi în realitate? Și nu crezi că Dumnezeu se teme să coboare pe această planetă populată cu ființe mai diabolice decât demonii iadului?

Conceptul matematic în privința infinitului pornește de la cel mai mic număr și se continuă la nesfârșit, fiind limitat de puterea gândirii umane. În realitate evoluția este limitată de forța timpului și de expansiunea materiei. Teoria în matematică este ca Biblia în religie, ambele descriind aceeași idee, infinit și puterea de creație. În ambele cazuri există o limită dincolo de limita puterii noastre de înțelegere, un lucru atât de mare, încât poate fi văzut doar printr-o putere superioară. Dar nu uita că și în tine se află o umbră din această putere. Uneori doar prin simpla ta imaginație poți vizualiza secretul vieții.

Marea mea dilemă este legată de relativitatea timpului și a faptului că noi ne aflăm în interiorul unui complex sistem pus în mișcare prin efectul gravitației. Aparent noi nu percepem nici una din mișcările corpurilor stelare, însă pământul se rotește în jurul axei lui, în același timp se deplasează în jurul soarelui, care la randul lui se deplasează în

jurul altor sori. Întreaga galaxie în care toate aceste mișcări se produc, se află într-o continuă mișcare. Deci noi, ca obiecte materiale, nu ne aflăm niciodată în același loc. Tocmai aceste multiple mișcări permit manifestarea timpului. Dacă timpul este a 4 a dimensiune, atunci singurul mod de a evada din cele trei dimensiuni ale spațiului ar fi conservarea efectului de mișcare. Atunci ce s-ar întâmpla dacă ai izola o ființă umană și ai transporta-o dincolo de marginile galaxiei noastre, într-un punct fix, fără mișcare, situat în vidul ce desparte miliardele de galaxii mișcătoare, unde există doar o firavă forță gravitațională. Presupunând că universul însuși este static și nu se rotește, ar însemna ca timpul să-și piardă proprietatea asupra acelei persoane. În aceste condiții ar fi posibil ca omul să poată percepe întreaga dimensiune a timpului, putând asista la toată evoluția universului doar în câteva clipe de repaus. Acest lucru mă face să-mi pun întrebări despre cum ar arăta în realitate locul din care un suprem zeu ne poate privi pe noi... dincolo de limitele universale. Astfel imaginația ta o poate lua razna și îți poți închipui că acolo, în golul imens dintre galaxiile pline de viață și mișcare, se află fericirea absolută. Acolo poți staționa și poți savura toate experiențele materiale pe care orice ființă le-a trăit în această lume. Atunci galaxiile ar deveni paradisul material al vieții, iar spațiul întunecat ar însemna paradisul universal al fericirii spirituale. Ar fi dificil pentru tehnologia noastră să putem evada din propria galaxie, pentru că odată ajunși dincolo, nici noi nici nava spațială nu ar mai îmbătrâni și nu s-ar mai deteriora, oferindu-ne un strop de viață divină. Deja îmi imaginez acest spațiu dintre galaxii aglomerat de diverse nave extraterestre, care plutesc în absolut pentru cea mai bună excursie stelară...

Viața este o iluzie ușor de vizualizat și un vis greu de trăit...